

1001 ROMAN

SAYI: 10

15 KURUS

1001 ROMAN

SAHİBİ VE UMUM
NEŞRİYAT MÜDÜRÜ:

TAHSİN DEMİRAY

YAZI VE TEKNİK
İŞLERİ SEKRETERİ:

SEGAT AKPINAR

Her Hafta Pazartesi Günleri

Çıkardır Gençlik Mecmuası

ABONESİ:

Altı aylığı 26 sayı 390 kuruş
Yıllığı 52 sayı 780 kuruş.

ADRES:

Ankara Çad No. 36 — İstanbul
Telefon : 23714

Çıkarıcı : TÜRKİYE YAYINEVİ
Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

İÇİNDEKİLER :

SİNEMA AKTÜALİTESİ

Haberler

ÖLÜM CASUSU

Roman

16 SİGARA

Hikâye

BUGÜNÜN HÂRİKALARI

Resimli Bilgi

NASIL ÖLDÜRDÜ?

Resimli Bilmecce

GARY COOPER

Portre

MARSİLYA GEÇİDİ

Film Hikâyesi

KİSMET

Hikâye

KARİKATÜR

(Kapaktaki resim : Portre
yazımıza aittir.)

1 TEMMUZ 1946

SİNEMA Aktüalitesi

ABİLANE KASABASI

Randolph Scott son olarak "Abilane Town - Abilane Kasabası" isimli bir kovboy filmi çevirmiştir. Meşhur Amerikan generali Eisenhower Abilane kasabasında dünyaya gelmiştir.

DEĞİŞTİRİLDİ

Renkli olarak çevrilen «California» filminde Alan Ladd ve Betty Hutton'un canlandıracağı roller şimdi Ray Milland'la Barbara Stanwyck'e verilmiştir. Filmin

mevzuu altın arayıcılarının California'ya hücum ettikleri sıralara aittir.

ON KÜÇÜK ZENCİ

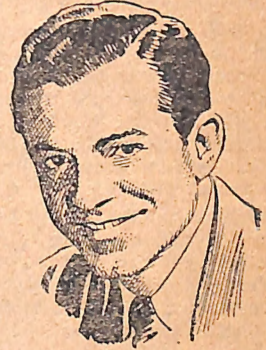
Romanını meşhur muharrir Agatha Christie'nin yazdığı «Ten Little Niggers - On Küçük Zenci» isimli film için stüdyoda onbeş odalı İngiliz stilinde bir köşk yapılmıştır. Filmin mevzuu tamamilе bu binada geçiyor. Sade köşk ve içindeki dekorlar için 20th Century-Fox stüdyosu idarecileri 3 milyon dolar harcamışlardır.

HAIN ADAM

John Wayne ve Ann Dvorak'ın çevirdiği «Flame of Barbary Coast - Barbary Sahillerinin Ateşi» filminde hain adam rolünü Joseph Schildkraut yapıyor.

KUVVETLİ BİR HARP FİLMİ

«A Walk in the Sun - Güneşte Bir Gezinti» isimli harp

filminin başrolünü Dana Andrews yapıyor. Eser son senelerde gördüğümüz «Bataan», «Guadalcanal Savaşı», «Bataan Dönüşü», «Burma Savaşı» kadar kuvvetli bir harp filmidir.

MONTE KRİSTONUN KARISI

Şimdiye kadar Monte Kristo serisinde birçok film gördük. Son olarak P.R.C. stüdyolarında Hedy Lamarr'ın kocası John Loder'le yeni

yıldızlardan Audrey Long «The Wife of Monte Cristo - Monte Kristo'nun Karısı» filmini çevirmişlerdir.

— Sana mühim bir havadisim var Valter! diye baidirdi.

— Ne o, imtihanlarında muvaffak mı oldun?

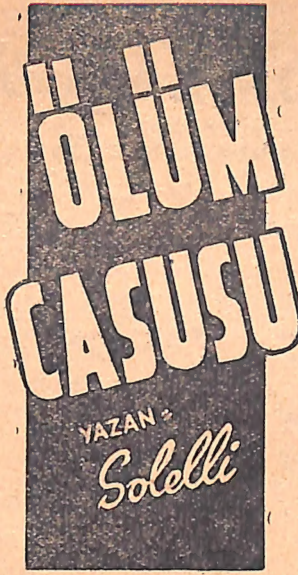
— Ne imtihanları canım. Benim imtihanla falan uğraştığım yok. İz üzerindeyim. Mühim birşey buldum.

Fakat heyecanı biraz yatıştırdı da Valter'in yüzüne dikkatle bakınca şaşaladı:

— Sizde birşey var Valter. Ben sana mühim bir havadisim getirdim diye koştum. Halbuki sende daha ehemmiyetli şeyler var. Nedir kuzum anlatsana!..

Valter çok ciddi görünüyordu. Cevat'a eliyle oturmaşını işaret ettikten sonra:

— Dün sabah, Şikago tayyare meydanında tecrübesi yapılmakta olan bir uçak birdenbire, esrarengiz bir şekilde infilâk etti. Uçağın içinde bizzat uçağı yapan mühendis bulunuyordu. Patlamanın sebebi nalaşılamadı. Mühendis geçen yıl bu keşfini Savunma Bakanlığına satmağa uğraşmıştı. Onun söylediklerine göre icatettiği uçak yepyeni bir harp silâhı idi. Bununla dünya harp uçakçılığında bir inkılâp meydana gelecekti. Savunma Bakanlığı ilkin nedense bu teklife lâıyk olan ehemmiyeti vermedi. Bunun üzerine mühendis plânını ecnebi bir devlete satacağını söyledi. İşte bu sırada Müsteşar Stevenson adamları vasıtasile bir devletin bu plânları satın almak için fazla alâka gösterdiğini öğrenince araya kendi girdi. Savunma Bakanlığını ikna etti. Mühendise müracaat ederek onu fikrinden vazgeçirdi ve uçağın mühendisin nezareti altında inşasına karar kılındı. İnşaat bitince tecrübenin Şikago'da yapılması kararlaştırıldı. Bu tecrübe tarihi gayet gizli tutuldu. Bunu bir mühendis bir de Savunma Bakanlığından vekille, keşfiyat bürosu şefi biliyordu. Hattâ bu tecrübeye hazır bulunacak teknisyenler yola çıkıp da Şikago hava istasyonuna vardıkdan

Resimleyen : SURURİ

sonra buraya niçin getirildiklerini öğrendiler. Lâkin bir tek yerde daha bu tecrübenin yapılacağı yerin ve tarihin kaydı bulunuyordu. Burası da Dış İşleri müsteşarlarından Stevenson'un kasası idi!..

Cevat Altan hayretle dinliyordu. Valter devam etti:

— İş bu kadarla kalmıyor. Son on gün içinde, uçağın plânlarının satın alınmasında alâka gösteren devlette mevcut entelijans ajanlarımızın büyük bir ekseriyeti yakalandı. Bunların da bulundukları yerin listesi ve taşıdıkları isimler Stevenson'un kasasında bulunuyordu!..

Cevat Altan sağ elinin sert bir hareketile parmaklarını şaklattı.

— Desene ki, dedi. Mesele alelâde bir cinayet değilmiş. İşin içinde büyük bir casus şebekesi varmış!.

— Evet. Hem de çok kuvvetli bir casus şebekesi. Bu sabah erkenden Cakson bana uğradı. Bütün bunları o anlattı.

Cevat Altan ayağa kalkmış dolaşıyordu:

— İş çatallaştı, diyordu. O halde benim getirdiğim havadis daha çok ehemmiyet kazanıyor. Ben dört beş gündür imtihanlarımı bahane ederek buraya pek sık uğramıyordum. Kafama yine aksi bir fikir saplanmıştı. Sana söylesem gülerdin. Onun için şüphemi kuvvetlendirecek birkaç delil daha buluncuya kadar kendi kendime araştırmağa karar verdim.

Valter gözlerini kısarak Cevat'a baktı:

— Seni şu sinsi vaziyetinden bir türlü vazgeçiremeyeceğim, diye homurdandı.

Cevat onu dinlemiyordu bile. Masanın kenarına ilişmiş anlatıyordu:

— İlkın Kâhya Grin midemi fena halde bulandırmıştı. Ortada şüphelenecek başka kimses görmüyordum. Onbeş dakikalık bir zaman için ortadan kaybolması beni bütün şüphelendirmişti. Bu kadar zaman yukarı çıkıp cinayeti yapmağa kâfi idi. Aynı zamanda açık bulunan kasadaki istediği malûmatı da kopye edebilirdi. Onbeş dakika içinde çok şeyler olabildi. Fakat bütün bu faraziyeler Grin'in bu onbeş dakikayı nerede geçirdiğini tesbit edebilişimize, daha doğrusu çalışma odasına çıktığını ispatımıza bağılı idi. Halbuki bunu ispat edecek delâil elde yoktu. Ona mukabil ben bunun aksini ispat edecek bir delil, bir şahit buldum.

O gece Milyoner Forest Müsteşarın köşküne hususi otomobille gelmişti. Otomobiline şoförü makineyi bahçenin bir köşesine çektikten sonra bir parça çene çalmak için usakların yanına gitmişti. Orada birkaç dakikadan fazla durulmamış, bunu bana kendisi anlattı. İçi sıkılmış ve tekrar arabasına dönerek yanından taşıdığı bir romanı okumağa başlamış. Bir aralık okumaktan da canı sıkılmış, lâmbayı söndürüp uyumak istemiş. İşte o sırada köşkten çıkan bir karallının

bahçenin arka tarafına doğru ilerlediğini görmüş. Bu karaltı bir an için ağaçların biraz seyrek olduğu bir yerden geçerken ay ışığı üzerine vurunca bütün şekille olduğu gibi görünmüş. Şoför bunun Kâhya olduğunu söylüyor. Hattâ yemin edebileceğini de ilâve ediyor. Kâhya bahçenin arka tarafına giderken, biraz sıkılarak polis hafiyesi romanlarını fazla okuduğunu itiraf eden şoför efendi de arabadan atlayıp onun peşine düşmüş. Kafasından türlü türlü maceralar geçiriyormuş. Fakat umduğu gibi çıkmamış. Kâhya arka taraftaki küçük kapıyı açarak içeriye kısa boylu hafif topallıyan bir adamı almış. Onunla ayak üstü on dakika kadar konuştuktan sonra adamı uğurlayıp tekrar geriye dönmüş.

sebet mevcuttu. Bende bu münasebetin ehemmiyetli bir netice doğuracağı kanaatli uyanmıştı. Birkaç zaman Grin'in bütün haricteki hareketini gözden kaçırmamağa karar verdim. Sabahleyin er-

kenden evden çıkıyor, köşkün civarına gidiyor. Kapıyı iyice görebilen bir köşeye geçip oturuyordum.

Valter dayanamıyarak onun sözünü kesti:

— Birşey sormama müsa-

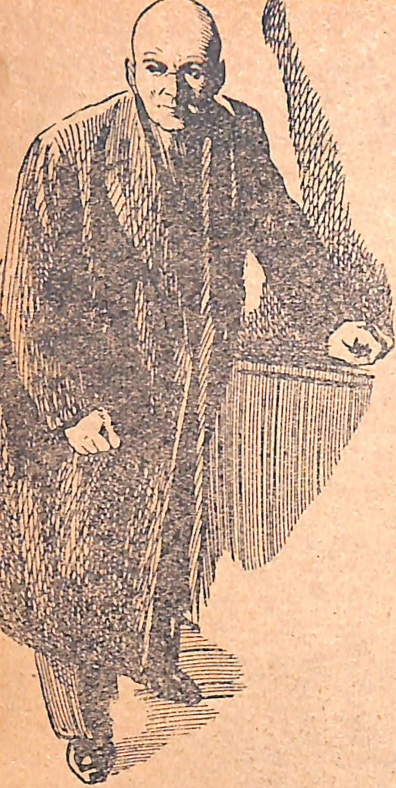

Tabii gayritabii şeyler uman polis aradığını bulamayınca bu hâdiseye pek fazla ehemmiyet vermemiş. Ben kurcalayınca hatırladı.

Cevat bir an sustu. Arka cebinden piposunu çıkarıp yaktı. Bir iki nefes çektikten sonra:

— Bu şahadet Kâhyayı canî olarak damgalamama mâni oluyordu. Fakat ondan yine şüphelenmekte devam ediyordum. Öyle ya, geceleyin gizli gizli bahçeye çıkıp kiminle konuşabilirdi? Bu adamla arasına kimsenin girmesini istemediği bir münâ-

Arka kapıdan sıvıştı. Tabii ben de pesinden. Grin, polisi atlattığından emin, rahat rahat yürüyordu.

**Bir aralık topal adam
yerinden kalkarak bi-
tisik odaya geçti.**

ade var mı Bay Şerlok Holmes? Kâhya herkesin çıktığı esas kapı yerine arka kapıdan veya ne bileyim, kimseye görünmeden duvardan atlayamaz mıydı?

— Bunları yapamazdı. Çünkü herkes gibi, umurun çıktığı yerden çıkmadığı takdirde şüphe uyandıracağını bilecek kadar zeki bir adamdı. Niçin durup dururken şüphe uyandırırın? Sayet kimsenin görmesini istemediği bir yere gidecekse bunu yolda yapar, kendini takip eden polisi atlatır. Nitekim de öyle oldu zaten...

Evvelki gün öğleden sonra Kâhya Grin doğrudan doğruya köşkün ön kapısından çıktı. Sehre doğru yürümeğe başladı. Tabii, güya ona belli etmeden, bir sivil polis memuru da onun peşine takıldı. Kâhya gibi bir adamın bu-

nun farkında olduğundan emindim. Hattâ onu atlatacağından da emindim.

Otobüs durağı köşkten çok uzak değildi. Grin buradan bir otobüse bindi. Tabii bizim sivil taharri de arkasından. Ben de durur muyum hiç? Otobüs Ellidördüncü caddeye arka arkaya üç yolu bıraktı. Bunların sonuncusunun ben olduğumun, sözün gelişinden farkına varmışsındır.

Grin beni tanımazdı. Cakson onu suale çekerken ben biraz geride durmuştum. Fakat sivil polisin peşinden gittiğinin mutlaka farkındaydı. Ama hiç haberi yokmuş gibi görünüyordu. Biraz yürüdükten sonra alâminüt çaycılardan birine girdi. Herhalde bir çay içip biraz birşey yedikten sonra çıkacaktı. Bunu, Grin'i takip eden polisin düşüncesiyle söylüyorum. Çünkü onun kapının önünde dolaşmağa başladığını gördüm. Ben o dükkâna birkaç defa girmiştim. 55 inci caddeye açılan bir arka kapısı vardı. Grin'in polisi atlatacağını farkettim. Hemen peşinden dükkâna girdim. Tahminimde yanılmamıştım. Kâhya evvelâ tezgâha yanaşıp bir tepsiyeye öteberi doldurduktan sonra bunu dışarıdaki polise gösterir bir şekilde aldı dükkânın arka tarafındaki tenha bir köşesine geçip oturdu. Fakat çaydan ancak bir iki yudum içtikten sonra kalktı. Arka kapıdan sıvı. Tabii ben de peşinden.

Grin, polisi atlattığından emlin rahat rahat yürüyordu. Sahile indi. Bir feribota atlayarak karşıya geçti. Bronksa gitti. Oradan sahile geçti. Burada kayalık bir yerde, bir tepenin üzerindeki ufak bir kulübeye tırmandı. Ona görünmeden, kayalıkların arkasına saklanarak kabıl olduğu kadar kulübeye yaklaştım. Grin kulübenin kapısını çaldı. Biraz sonra aralanan kapıda bir adam görüldü. Kâhyayı içeri aldı. Ve sana birşey söyleyeyim mi Valter? bu adamın bir ayağı

hafif aksayordu...

— Yani bu adamın, cina-yet gecesi Kâhyanın bahçede konuştuğu adam olduğunu söylemek istiyorsun.

— Evet. Zannımca o idi. Onlar içeri girdikten sonra kulübenin dibine sokularak bir pencereden içeri baktım. Kâhya ile öbür adam bir masanın başında karşı karşıya oturmuşlar, birşeyler konuşuyorlardı. Bir aralık topal adam yerinden kalkarak bitişik odaya geçti. Onun bir iki dakikalık yokluğu esnasında Grin'in bir elini arka cebine sokarak tabancasını yokladığını gördüm. Her halde bu adamdan korkuyor olmalıydı, veya ona karşı fena bir niyeti vardı. Fakat topalın tekrar odaya dönüşünde Grin'in fena bir niyeti olmaktan ziyade korktuğunu anladım. Hareketlerinden bu anlaşılıyordu.

Kısa ve mahiyetini bir türlü anıyamadığım bir münakaşadan sonra Grin kalktı. Ben de derhal bir kanyanın arkasına çekildim. Kâhya buradan çıktıktan sonra doğrudan doğruya köşke döndü.

Valter dudaklarını ısırıyordu :

— Bu mühim bir haber doğrusu, dedi. Cakson'a bildirmeliyiz.

— Asıl bundan daha mühimi var. Bak onu da dinle. Dün sabah...

Fakat Cevat Altan daha fazla konuşmadı. Valter'in masasının üzerindeki telefon acı çalmağa başladı. Valter ahizeyi aldı:

— Allo... Ne o Cakson sen misin? Ne dedin?.. Grin telefon mu etti!... Evet... Evet... Şimdi geliyorum...

Telefonu yerine bırakarak ayağa fırladı Cevat'ın kolundan yakalılarak:

— Yürü, dedi. Cakson gayet mühim bir haber verdi. İki dakika evvel Grin Emniyet Müdürlüğüne telefon ederek onu aramış. Derhal kendisini görmeğe gelirse cina-yeti aydınlatacak malûmat vereceğini vaatmiş ve kat-

li de tanıdığını ilâve edip bir denbire telefonu kapamış!.

Merdivenleri dörder dörder atlarken Cevat Altan:

— İçimde garip bir his var, dedi. Geç kalacağız diye korkuyorum.

BİR HAYKIRIS

Valter'le Cevat Emniyet Direktörlüğünden içeri girip merdivenleri tırmanırken Cakson'a rastladılar. Müfettiş onları görünce:

— Tam zamanında geldiniz, dedi. Ben de şimdi çıkıyordum. İki otomobil hazırlamaları için emir verdim. Birine biz bineceğiz. Diğerinde de dört resmi polis gelecek. Ne olur ne olmaz ihtiyatlı hareket edelim. İşin içinde, ne gibi kuvvetlerin bulunduğu henüz pek iyi bilinmiyor.

Otomobillere binip derhal harekete geçtiler. Yolda Cakson anlatıyordu.

— Birdenbire telefon çaldı. Birisi beni arıyordu. Kim olduğunu sorduğum zaman ilkin söylemek istemedi. Karşısında konuşan kimsenin hakikaten ben olup olmadığını anlamak istiyordu. Kendisini temin ettikten sonra gayet heyecanlı bir sesle:

«— Ben Grin'im, dedi. Müsteşar Stevenson'un Kâhyası Grin. Derhal sizi görmek istiyorum. Uzun zamandır kendi kendimle mücadele ediyordum. Artık sabrım kalmadı. Herşeyi söyleyeceğim. Sizi cinayete dair mühim malumat vereceğim!»

Birdenbire neye uğradığını şaşırılmışım. Grin'in telefonu beni afallatmıştı. Hemen kendimi toparlayarak:

— Neredesin, nerden konuşuyorsun? diye sordum. Titrek bir sesle:

— Bronks'da... Kayalıkların üzerinde...

Diyebildi. O kadar. Telefon derhal kapanmıştı.

Valter kaşlarını çattı:

— Garip gey, diye söylendi. Acaba bir oyun olmasın bu?

— Hiç zannetmem. Grin. fevkalâde heyecanlı konuşuyordu. Sesinde birşeyden korktuğunu, ama fevkalâde korktuğunu anlatan bir ton vardı. Hem sonra böyle bir oyunu polise ne için oynamak istesinler?

O sırada kögede uyur gibi duran Cevat birşey hatırlamış gibi yerinden doğruldu:

— Nereye gidiyoruz biz şimdi Cakson?

— Bronks'a gideceğiz tabii... Fakat kulübe Bronks'un ne tarafında? Onu nerede bulacağız bilmiyorum. Kararım ararken geç kalacağız.

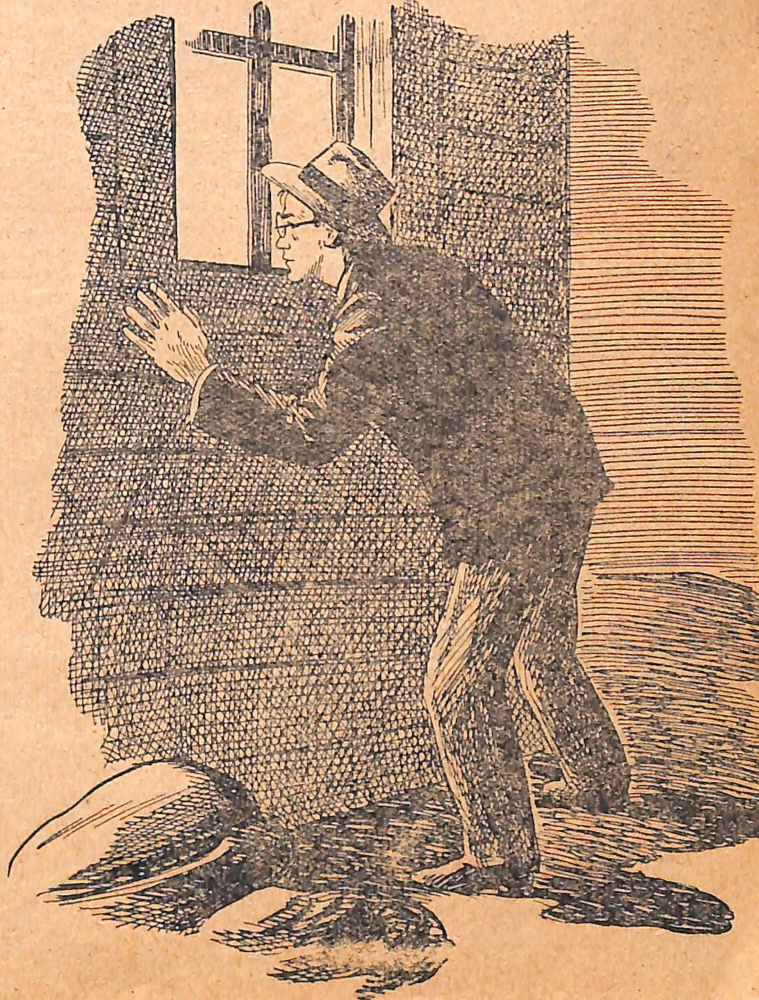
Cevat:

— Korkmayın, dedi. Kulübenin nerede olduğunu ben biliyorum.

Otomobiller yıldırım hızla sahile doğru yol alıyorlardı. Birkaç dakika sonra rıhtıma varmışlardı. Hemen orada duran motörlerden birine atladılar. On dakika sonra Bronks'a çıkmışlardı. Cevat Altan Valter'e anlatmış olduklarını kısaca Cakson'a da söyledi:

— Şimdi Grin o kulübededir zannederim, dedi. Telefonda korkarak konuştuğunu söylediğin zaman aklıma geldi. Onu kulübede topalla konuşurken gördüğüm vakit, yüzünde aynı korkunun izlerini farketmiştim. Şimdi yine orada olmalıdır.

Evlerin gittikçe seyrekleştiği kimsesiz sahillere doğru, mümkün olan hızla ilerlediler. Nihayet uzaktan Cevat'ın bahsettiği ev göründü. Cevat:

Onlar içeri girdikten sonra kulübenin dibine sokularak bir pencereden içeri baktım...

— İşte burası, diye mırıldandı.

Cakson yanlarındaki polis-
lislere dönerek:

— Görünmeden evi sarın! dedi. Kim çıkarsa derhal tevkif edeceksiniz. Kaçmak istiyene tereddüt etmeden ateş edin.

Sonra üçü birden eve yaklaştılar. Cakson ilkin yavaşca kapiya vurdu. İçeride ses seda yoktu. Biraz daha şiddetli vurdu. İçeride hafif bir gürültü oldu. Sonra korkunç bir feryat işitildi. Bu öyle bir haykırıştı ki, insanın tüylerini diken diken etmeğe کافی idi.

Cevat Altan:

— Grin... Grin bu haykıran! diye bağıırıp kapıya dayandı.

Kapı kilitli idi. Üçü birden omuzhayarak kapıyı açtılar. İçeri girdikleri zaman kimseyi bulamadılar. Burası büyük, odamsı bir salondur. Tam karşıya bir kapı daha geliyordu. Üçü birden buna da yüklendiler. Kapı biraz duyandıktan sonra açıldı. Bu dışarıdakinden biraz daha küçük bir oda idi. Kâhyayı yerde, yüzükoyun yatar buldular. Cakson eğilip kalbini dinledi:

— Ölmüş! dedi.

— Grin'i öldüren katil ya hâlâ buradır, yahut da henüz kaçmak üzeredir. Derhal faaliyete geçmeliyiz.

Odanın dışarıya iki penceresi ve dış odaya bir kapısı vardı. Bağırsı duyar duymaz dış odaya girdikleri için katilin oraya geçmesine imkân yoktu. Pencerelerin de hem camları, hem de pancurları sıkı sıkı kapalı idi. Katil, bir dakika içinde imkânı yok dışarı çıkıp bunları bu derece muntazam kapıyamazdı.

Cevat Altan birdenbire yere diz çöktü, yerdeki ayı postunu iterek büyük bir kapağı meydana çıkardı. Bunun üzerinde halkayı yakalıyorak asıldı. Kapak açıldı. Cakson'a:

— Herif buradan kaçtı,
dedi. Biz Valter'le takip e-

polislere haber ver. Etrafı a-
rasınlar.

Cevat'la Valter kapaktan içeri atıldılar. Girdikleri yer karanlık bir dehlizdi. Cepelerindeki kibritleri çaka çaka, kabil olan süratle ilerlemeğe başladılar. Burası oldukça uzun bir yoldu. Dakikalarca gittikten sonra birden karşılarına bir duvar geldi.

Valter:

— Burada dehliz bitiyor, diye homurdandı. Peki bu herif nereye kaçtı böyle? Bu dehlizden çıkılacak kapı olacak herhalde...

Cevat Altan elile karşıla-
rına gelen taş duvarı yokla-
yordu. Birdenbire ince bir
aydınlık görüldü. Cevat du-
vara biraz dayanınca aydın-
lık büyüdü. Duvar yavaş ya-
avaş yana kayıyor ve bir ka-
pı açılıyordu.

Açılan delikten çıktıkları zaman kendilerini yarı kalmış bir yapının içinde buldular. Burası bir köşk olacaktı herhalde. Temeli atılmış, duvarları ikinci kata kadar çıkmış ve böylece kalmıştı. Çıktıkları kapı da kalın duvarlardan birine açılıyordu. Kapandığı zaman, orada kapı olduğu hiç belli olmuyordu.

Dişarı çıkar çıkmaz derhal etrafı araştırdılar. Görünürde kimse yoktu. Valter müthiş bir küfür savurdu:

— Kaçırdık! diye homurdandı. Şimdi herhalde birkaç kilometre uzaktadır.

Fakat Cevat onu dinlemiyordu. Yere eğilmiş ve çıktıkları kapının dibinde meydana gelmiş bir takım izlere bakıyordu:

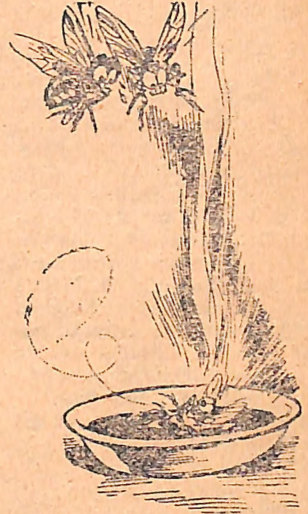
— Şuraya bak Valter, dedi. Karışık iki el izi. Biraz geride bir geniş basıntı izi daha var.

Kapının önündeki az çok yumuşak toprak zeminde belli belirsiz üç iz görünüyordu. Bunlardan ikisi karışık olmasına rağmen el izleri idi. Cevat:

— Çıkan adam burada yere kapaklanmış olacak, dedi. Arkada kalan dız kapak izidir.

(Arkası var)

Karikatur

Mister Eleri Ksin uzun bacaklarını ateşe doğru uzatarak:

— Size yanlış haber vermişler Mister Simen Kartır, dedi; ben hafiye filân değilim. Asıl hafiye olan babamdır. Ben böyle işlerle uğraşamam.

Mister Kartır şişman yüzünün terini silerek:

— İşte bizim istediğimiz de bu, diye cevap verdi; polis müdahale etmesini istemiyoruz. Bu şeytanca hırsızlık meselelerini kimsenin duymaması lâzım. Gotik Arms Apartmanının şerefi mevzuubahis.

— Bana bakın, Mister Kartır. Apartmanınızda beş aydanberi tam beş tane hırsızlık olmuş. Beş kiracının mücevherleri aşırılmış. Artık bu iş öyle kimseye duyurmadan hallolunacak mertebeyi geçmiş. Siz polis çağırın gene.

— Yalvarırım size, bize yardım edin, polis çağırdık mı apartmanımızın şanı beş paralık olur. Misis Melori'yi bilseniz bana acıdır.

— O da kim?

— Son hırsızlığın kurbanı. İhtiyar, kötürüm bir kadın. Elmas gerdanlığı çalındı. İki gündür insana rahat dirlik vermiyor. Dakikada bir feryatlar koparıp bayılıyor ve gerdanlık hemen bulunmazsa polisi çağıracağını söylüyor. Ne olur...

Mister Kartır'ın yalvarmasının bu noktasında içerdeki telefon çaldı ve Eleri hemen yatak odasına koştu. Döndüğü zaman yüzü değişmişti.

— Mister Kartır, dedi; artık bir müddet hırsızlıkları unutun. Apartmanınızda daha ciddi bir cürüm işlenmiş.

Mister Kartır sapsarı kesilerek:

— Aman Yarabbi! Benim talihsiz başım! Gene neler olmuş? diye bağırdı.

— Misis Melori apartmanınızın hangi katında oturuyor?

— Onaltıncı kat F harfli

ÇEVİREN :

NIHAL YEĞİNOBALI

Resimleyen : FİRUZ

dairede.

— O değilmiş demek. Onaltıncı katın H harfli daire-sinde bir adamı öldürmüşler.

Eleri'yle Mister Kartır son hızla Gotik Arms Apartmanına gidip onaltıncı kata çıktılar. Katın ortasında genişçe bir sofa, sağ ve sol taraflarda da birer koridor vardı. Tiril tiril titriyen Mister Kartır sağ tarafa doğru ilerledi. H harfli daireye geldiler. Kapının önünde bir polis vardı. Eleri'yle Kartır içeri girdiler.

Cesed odanın ortasında duran bir masanın başındaki koltuğa oturmuş vaziyette idi. Eleri, boncuk gözlü, ufak tefek bir adam olan babasına selâm verdi ve:

— Boğulmuş mu? diye sordu.

Müfettiş Kuın:

— Evet, diye cevap verdi, bu yanındaki adam kim, Eleri?

— Apartmanın sahibi, Mister Kartır.

Müfettiş:

— Bu cesed kim, Mister Kartır? diye sordu

— Kim mi? Ead dairedeki

kiracı Mr. Lâbök değil mi?

— Değilmiş. Bir de önünden bakın.

— Aman Allahım! Haki-katen de değilmiş.

Bu sırada uzun boylu, yakışıklıca bir adam içeri girdi. Müfettiş Kuın:

— Buyurun Dr. Yustes, dedi.

Doktor çantasını bir sandalyanın üstüne koydu ve ölüyü muayene etmeğe başladı.

Bu sırada Müfettiş Kuın oğluna cinayetin tafsilatını anlatıyordu. Maamafih anlatacak bir tafsilat da yoktu ya. Müfettiş:

— Çok esrarengiz, Eleri, dedi; bir saat kadar evvel C harfli dairedeki kadın kazın girmiş ve cesedi bulmuş. Şu kösedeki plâtin saçlı dilber. Bili Harms adında bir aktris. Hizmetçisinden öğrendim: Bu dairenin kiracısı Lâbök'le sevişiyorlarmış. Kadının kirasını da Lâbök veriyormuş, ama bir iki hafta evvel darılmışlar. Bili de bir saat evvel yeniden kavga etmek için gelmiş, cesedi görmüş, bağışmış. Bunun üzerine bir dolu komşular koşup gelmişler. İşte hepsi burda. Hepsisi de bu kadın kiracıları - Mister ve Misis Orkins, A harfli dairede, yanlarındaki ekşi suratlı adam bir kuyumcuymuş, Benjamin Sley B harfli dairede. Öteki ikisi de Mister ve Misis Forestir. —

— Onlardan birşey öğrenebildin mi?

— Hiç. Lâbök sabahleyin çıkmış, sonra hiç görünmemiş. Zevkine düşkün, çapkın bir adammış. Ama boştaymış. Nerden para bulduğunu kimse bilmiyor. Neyse, birini gönderdim, şehri altüst edip adamı bulacak. Şimdi asıl mesele bu adamda. Kim olduğunu kimse bilmiyor.

Doktor, bu esnada muayenesini bitirmişti. Müfettişe yaklaşıarak:

— Bir saat kadar evvel arkasında duran biri tarafından boğularak öldürülmüş. Başka birşey anlamak kabil değil, dedi.

**Tekerlekli bir sandal-
vede oturan ihtiyar bir
cadalog cevap verdi :**
— Evet...

Eleri, ölünün yanındaki masaya gitti. Adamın cebinden çıkanlar oraya konmuştu. İçinde yetmişbeş dolar olan bir cüzdan, ufak bir tabanca, birkaç bozuk para, bir anahtar, iki mendil, yeni alındığı belli olan bir kibrit kutusu ve sigara paketi. Paketin de yeni alınıp açıldığı belliydi ve içinde dört tane sigara vardı. Eleri anahtarları alarak:

— Bu nerenin anahtarı? diye sordu.
— Bu dairenin.
— Sahte mi?
— Hayır. Asıl anahtar, sahte değil.

Eleri bu sefer sigara paketini gösterdi:

— Bunu gördün mü baba? Müfettiş gülümsedi.
— Tabii gördüm. Bu adam bir buçuk saat evvel apartmana gelmiş, gelirken de aşağıdaki tütüncüden bu sigarayla kibriti almış. Sonra a-sansörle bu kata çıkmış. İşte o kadar.

— Ama paketin içine baktın mı?

— Hayır. Ne var?

— Sadece dört sigara. Bu

bana mânalı geliyor.

Eleri daha fazla birşey söylemeden daireyi tetkike başladı. Eşyalar gayetle pahalıydı. Fakat Eleri'yi şimdi alâkadar eden eşya değildi. Kül tablası arıyordu. Etrafta her cinsten ve şekilden kül tablası vardı ama hepsi de boştu.

demin kendinin girdiği kapı, İkincisi, katın sol tarafındaki koridora açılan kapı, üçüncüsü de bitişikteki G harfli daireye açılan kapı. G harfli 'u' işareti üzerine 'u' harfi yazılmış daire boştu.

Eleri bu sefer gardroba gitti ve içeride asılı pantolon ve ceketlerin ceplerini karıştırmaya başladı. Kendi kendine:

Eleri yatak odasına girdi. Odanın üç kapısı vardı. Biri,

— Tütün kırıntısı yok, diye söylendi; alâka çekici bir nokta, ama meseleyi halletmiyor ki!

Eleri oturma odasına döndüğü zaman komşuların gitmiş olduğunu gördü. Odada sadece Mister Simen Kartır, Müfettiş kalmıştı. Fakat şimdi bir de yabancı vardı. Sarı saçlı, mavi gözlü, züppe kılıklı bir genç.

Eleri:

— Bu da kim? diye sordu.

Müfettiş:

— Mister Lâbök, diye cevap verdi; bu dairenin kiracısı. Gönderdiğim polis bulup getirdi. Cesedin kim olduğunu da öğrendik.

Eleri adamın yüzünü tetkik ederek:

— Akrabanız mı? dedi; Pek benziyorsunuz da.

Lâbök boşuk bir sesle:

— Evet, dedi; ağabeyim. Mühendistir. Üç senedir bir birimizi görmediydik. Guetemala'dan bu sabah geldi. Beni klüpte buldu. İşim olduğu için görüşemedik. Dairemin anahtarını verdim. Buraya geldi. Şimdi de —

Lâbök ellerini yüzüne kapadı. Eleri:

— Mister Lâbök, dedi; şu masadaki şeylere bir göz gez-

dirin bakalım. Ağabeyinizin cebinde bulunmuş. Eksik olan birşey var mı?

Adam boş gözlerle masaya bakarak başını salladı.

— Ben nereden bileyim?

Eleri:

— Sigara kutusunun kayıp olmadığını emin misiniz? diye sordu.

Müfettiş başını sallıyarak:

— Bu çocuk da sigara kutularıyla bozmuş!

Diye söylendi ama Lâbökün gözlerine hafif bir parlaklık gelmişti.

— Evet, dedi; bakın siz söyleyince aklıma geldi. Siz anladınız, bilmiyorum ama... Lâbök cebinden abanozdan yapılma yassı bir sigara kutusu çıkardı.

— Bunun bir ayni de ağabeyimdedir, dedi. Bangkok'tan gelmedir.

Eleri kutuyu aldı. Bu çok güzel, Şark işi bir kutuydu. Abanozun üstünde gümüş kakmalar vardı. Yalnız kapaktaki kakmaların küçük bir parçası düşmüştü. Eleri kutuyu sahibine uzattı. Genç adam kutuyu itinayla cebine yerleştirdi. Tam o esnada kapı açıldı. İki adam bir

sedye getirip cesedi kaldırdılar ve sedyeye koyup götürdüler. Mister Lâbök masaya tutundu. Yüzü sapsarı kesildi. Bayılmamak için büyük bir gayret sarfettiği belliydi.

— Zavallı ağabeyciğim, diye fısıldadı.

O biraz kendini toplayınca Eleri babasının kolundan tutarak:

— Siz biraz burda istirahat edin, Mr. Lâbök, dedi; biz dışarı çıkıyoruz. Hemen geliriz.

Dışarı çıktıkları zaman Müfettiş:

— Gene aklında neler var bakalım, Eleri? diye sordu.

— Şimdi anlarsın babacığım. Mister Kartır, hey, Mister Kartır. Bana bu dairenin işlerini gören hizmetçi kız göndermeniz.

Bir iki dakika sonra ufak tefek zenci bir kız göründü.

— Bu daireyi sen mi te-

mizliyorsun?

— Evet efendim.

— Bu sabah da temizledin mi?

— Evet efendim.

— Kül tabağında kül var mıydı?

— Hayır efendim. Mister Lâbök hiç sigara içmez efendim. Sade arkadaşları olduğu zaman içer.

— Emin misin?

— Eminim efendim.

— Peki kızım, teşekkür ederim.

Kız gider gitmez Eleri kolunu babasının omuzuna doluyarak:

— Şimdi iyi dinle muhterem Peder! dedi. Öldürülen adam aşağıdan bir paket sigara alıyor. Bundan eminiz. Halbuki pakette sadece dört sigara buluyoruz. Öteki onaltı sigara ne oldu? Geldiğinden yarım saat kadar sonra öldürülmüş. Yarım saatte onaltı sigara içebilir bile desek, tabakalarda kül yok. Katil aldı desek. Katilin durup da öldürdüğü adamın paketinden onaltı sigara alması pek aşes olur. En mâkulü şu: Öldürülen adam paketi kendisi açtı ve onaltı sigara alıp kendi kutusuna doldurdu.

— Gayetle mâkul.

— Evet. Ama bu kutu nerde? Herhalde katil çalmıştır.

— Ama neden çalsın? Öyle gizli hücreleri filân olacak esarengiz bir kutu değil ki. Yamyassı birşey.

— Ben de bilmiyorum. Ama böyle olması lâzım. Şimdi Lâbök'e geliyorum:

Ceplerini muayene ettim, hiçbir tütün kırıntısına filân rastlamadım. Hizmetçi kızın söylediğini de duydun, hiç sigara içmezmiş. Öyleyse cebinde sigara dolu sigara kutusu ne geziyor?

— Hakikaten de öyle. Ne düşündüğünü anlıyorum Eleri. Demek istiyorsun ki, Lâbök bilmediğimiz bir sebepten dolayı ağabeyisinin kutusunu ele geçirmek niyetinde. Onun için ağabeyisini öldürüyor. Birbirinin aynı olan iki abanoz kutu da bir masaldan ibaret. Lâbök'ün bize gösterdiği kutu öldürülen adamın kutusu.

— Tamam.

— Ama Lâbök'ün göster-

diği kutunun içindeki sigaralar, öldürülen adamın cebindeki paketteki sigaraların cinsinden değil ki.

— Gayet tabii. Lâbök kutudaki sigaraları atıp başka cins sigaralar koymuştur. Görüyor musun...

Baba oğul süratle döndüler. Oturma odasının kapısı açılmıştı. Doktor Yusteş dışarı çıktı. Kapıyı kapamadan:

— Rahatsız ettim, dedi; ama başka hastalarımı da görmem lâzım. Gidiyorum.

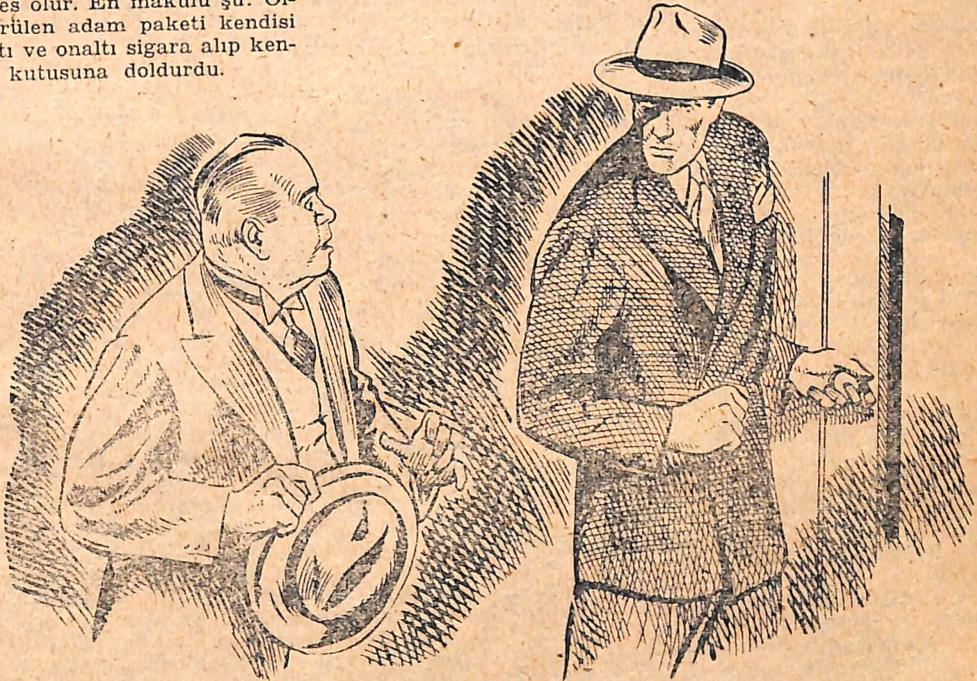
Müteffiş:

— Pek uzaklaşmazsanız daha iyi olur doktor, dedi; Lâbök'ü tevkif etmek niyetindeyim. Karakolda sizi de dinlemek isterler.

Doktor önce hayretle bir Müfettiş'e bir de Eleri'ye baktı. Sonra omuzlarını silkerek:

— Lâbök mü? dedi. Herneyse, benim üstüme vazife değil. İhtiyacınız olursa muayenehanemden sorarsınız. Allahısmarladık.

Doktor dışarı çıktı. Müfettiş:

— Haydi bakalım, şimdi dostumuz Lâbök'ü tevkif elim, dedi.

Eleri :

— Fazla korkutma baba, di; şimdilik şüphelerimiz raziye halinde. Yanılmış o iliriz.

Oturma odasına girdikleri man nöbetçi polisi ölünün ndalyasına oturmuş uyuk buldular.

Eleri çabucak:

— Lâbök nerede? diye sor-

Polis esniyerek:

— Bir iki dakika evvel yata odasına gitti, dedi. Bir hzur görmediğim için izin dim.

Eleri :

— Ah sersem kafalı! di-bağırarak yatak odasına tu.

Polis şimdi ne yaptığını mıştı. Alarmlar çaldı, kilar sofaya fırladılar, mer-n başlarına filân polisler du.

Eleri'yle babası hiç birşe-önem vermeden yatak na koşmuşlardı. Yatak ı boştu. Koridora açılan

kapıyı açıp baktılar. Koridor da boştu. G harfli daireye açılan kapıyı açtılar ve olduk-ları yerde taş kesilmiş gibi kaldılar.

Yerde Lâbök yatıyordu. O da boğularak öldürülmüştü. Eleri iğilerek cesedin ceple-rini karıştırdı ve abanoz si-gara kutusunu çıkarak dü-şünceli düşünceli başını sal-ladı.

— Artık Mister Lâbök'ün ruhu beni affetsin, dedi. Na-hak yere şüphe etmişiz. A-damcağızın dediği doğruy-muş. Birbirinin eşi olan iki abanoz kutu var. Zira bu elimdeki kutu, Lâbök'ün de-min gösterdiği kutu değil. Al baba, sen de bak.

Müfettiş kutuyu aldı ve baktı. Biraz evvel gör-dükleri kutunun kapağın-daki gümüş kakmalardan bir parçası eksikti. Halbuki elin-deki kutunun kakmaları ku-sursuz ve tamamdı.

Şimdi Mister Kartır bir-kaç polis ve komşular da ya-tak odasının kapısına toplan-mışlardı. Eleri :

— Şimdi hepiniz beni din-leyin, lütfen, dedi. Bu iki ci-nayeti aydınlatacak bir iki ip ucumuz var:

Birincisi maktulün aba-noz kutusu çalınıyor ve ye-rine birinci maktulden çalı-nan kutu konuyor. Bundan çıkarılacak netice şudur; ku-tuları değiştirebilecek olan tek insan birinci maktulü öldüren adamdır. Yani iki kardeşi de aynı insan öldür-müştür.

Birinci cinayet neden iş-lendi? Sadece katil sandal-yada oturan adamı bu dai-renin kiracısı Lâbök zannet-tiği için. Katil hatasını aba-noz kutuyu muayene ettiği zaman anladı. Bu kutu a-radığı kutu değildi!

Katilin abanoz kutuya karşı duyduğu bu alâkanın sebebi nedir? Kutu o kadar yassı ki gizli bir gözü filân olması imkânsız. Demek ka-tilin aradığı şey kutunun i-çindeydi. Sigara kutusunun içinde ne olur? Sigara! Bir a-

dam sigara için cinayet işle-mi? Demek ki sigaraların i-çinde gizli olan birşey vardı! Eleri uzun bir nefes ala-rak kapıda birikmiş duran kiracılara baktı.

— Misis Melori aramızda mı?

Tekerlekli bir sandalya-da oturan ihtiyar bir cada-loz cevap verdi:

— Evet. Misis Melori be-nim. Ne istiyorsunuz?

— İki gün evvel bir elmas gerdanlığınız çalınmış. Bu gerdanlığın taşları ne bü-yüklükteydi?

Misis Melori cırtlak bir sesle:

— Bezelye tanesi kadardı, dedi. Hepsi birden yirmibin dolar ederdi... Yirmibin do-lar!

— Bezelye tanesi kadar ha.

Eleri gülümsedi.

— Mesele aydınlanıyor gi-bi, dostlarım. Katilin Mister Lâbök'ün kutusuna karşı duyduğu aşkı şimdi anhya-biliriz. Zira bu kutudaki si-garaların içine Misis Melo-rinin bezelyeleri gizlenmişti. Kiracılardan bir hayret mır-lıtısı yükseldi.

— Mister Lâbök!

— Evet, Mister Lâbök us-ta bir mücevher hırsızıydı!

Kapı tarafından bir gğ-lık duyuldu. Plâtin saçlı ak-tris Bili Harms bayılmıştı. E-leri gülümsiyerek sözüne de-vam etti:

— Şimdi asıl büyük esra-ra geliyoruz: Katil Kim? Lâ-bök'ün bu kıymetli bezelye-leri böyle garip bir yerde saklayacağı kimin aklına ge-lir? Hiç kimsenin! Öyleyse katil Lâbök'ün ortağı ve şe-riki cürmüydü. Elmasları çalmağa karar verdi ve yan-lışkla Lâbök'ün kardeşini öldürdü.

Şimdi ikinci cinayete ge-lelim. Lâbök niçin bu G harfli daireye girdi? Kaç-mak için mi? Hayır, zira paltosunu filân almamış. Sonra kaçmakla şüpheyi büs-bütün kendi üzerine geçece-ğini anlamıştır herhalde. Halbuki masumdu. Öyleyse

bu boş daireye neden girdi?

Biraz evvel içerdeki oturma odasının kapısı önünde Müfettiş'le ben konuşuyorduk. O zaman Lâbök'ün katil olduğunu zannediyorduk. Konuştuklarımız duyulmasın diye ben kapıyı kapamıştım. Fakat o sırada Doktor Yusteş çıktı ve kapıyı açık bıraktı. Müfettiş de, kapının açık olduğunu farketmiyerek Lâbök'ü tevkif etmek niyetinde olduğunu söyledi.

Eleri, Lâbök'ün başındaki nöbetçi polise döndü:

— Sen o zaman odadaydın, babamın dediğini duydun mu?

— Duydum. Herhalde o da duymuştu. Bir dakika sonra yatak odasına gidebilmek için benden izin istedi.

Eleri:

— Tamam, dedi. Tevkif edileceğini duyan Lâbök çabucak düşündü. Çalınan elmasları kutudaki sigaraların içindeydi. Bu sigaraları saklaması lâzımdı. Kendi evine saklayamazdı, tabii, zira polisler daireyi arıyacaklardı.

Onun için bu boş daireye geldi. Tabii, niyeti dönmektir.

Ama, katil Lâbök'ün bu acele kararını nereden anlıyabilirdi? İşte mesele burda. Demek ki katil de Lâbök'ün tevkif edileceğini duymuştu. Zaten suç ortağı olduğu için Lâbök'ün sigaraları saklamak isteyeceğini ve nereye saklayacağını biliyordu. Lâbök'ün tevkif edileceğini duyunca hemen harekete girişti.

Eleri gülümsedi. Gözleri parlıyordu.

— Müfettiş'in Lâbök'ü tevkif edeceğim dediğini duyan Müfettiş'in kendisi, ben, nöyabilecek beş kişi vardı. betçi polis, ölen adam ve:

Misis Forester bir çıkış attı, Misis Melori yaralı bir karga gibi gıkladı ve birkaç erkek küfürler savurdular. Birisi deli gibi bağırıp etrafındakileri iterek dairenin dışardaki koridora açılan kapısına atılmıştı. Lâbök'ün kaçmasına sebep olan nöbet-

çi polis bu sefer de gafil avlanmamak için kaçmak isteyen adamın üstüne saldırdı. Sille tokat yere yuvarlandılar. Biraz sonra polis adamı zararsız bir hale sokmuştu. Eleri:

— Hem katil hem de iki yüzlü bir canavar, dedi. Hem Misis Melori'nin bezelyelerine sahip çıkmak hem de Lâbök'ü ortadan kaldırmak istiyordu. Bezelyeleri Lâbök'ün çaldığı abanoz kutunun içinde bulursun, baba.

Eleri kiracılara döndü:

— Lâbök'ten asıl bezelyetli kutuyu alınca, Lâbök'ün ağabeylerinden aldığı bezelyesiz kutuyu onun yerine koydu. Aklınca bizi aldatacaktı! İyi ki Lâbök'ün kutusunun kapağındaki kakmadan bir parçanın düşmüş olduğunu farketmiştik. İşte mesele bu kadar beyler. Oldukça basit gene. Biraz mantık kullanmak icap etti. Zaten katilin şu yerdeki herif olduğu apaşıkardı.

«Yerdeki herif» Doktor Yusteş'ti.

DIKKAT

Mevcudu her gün biraz daha azalmakta olan eski **1001 ROMAN** ile **1001 ROMAN ÖZEL** sayılarının tek tek ve koleksiyon halinde satılanlarının listesini veriyoruz. Eksik sayı ve koleksiyonlarınızı vakit geçirmeden tamamlamanızı tavsiye ederiz.

1001 ROMAN CİLTLERİ

6 ıncı ve 8 ınci ciltler. Fiatı 2 şer liradır. 9 uncu ciltten 14 üncü cilde kadar olanların fiatları da 3 er liradır.

TEK SATILAN SAYILARI :

214 üncü sayıdan sonrakiler vardır. Fiatları 10 ar kuruştur.

ÖZEL SAYI CİLTLERİ :

2 ınci ve 4 üncü ciltler, 3, 5 ve 6 ınci ciltlerle tamamlanmıştır. Diğer ciltlerin hepsi mevcuttur. Fiatları 125 'er kuruştur.

TEK TEK SATILANLAR

42 ınci sayıya kadar olanları kalmamıştır. 42 nci sayıdan sonrakilerin hepsi mevcuttur. Fiatları 15 kuruştur.

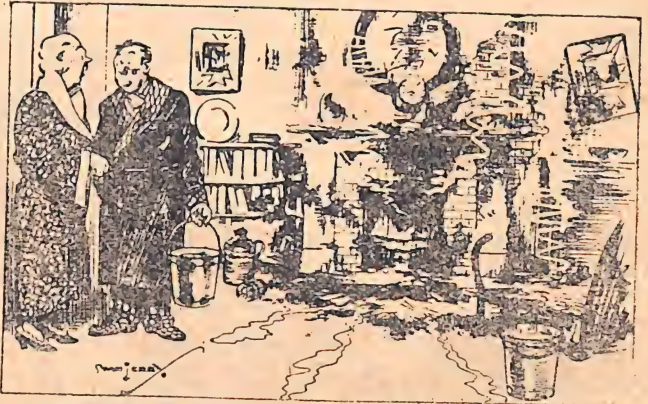
İstanbul haricinde bulunan okurlarımızdan yukarıda numaralarını ve fiatlarını bildirdiğimiz cilt ve sayıları almak isteyenler, alacaklarının tutarını posta havalesi ile **Türkiye Yayınevi** «Sipariş Servisi» ne gönderirlerse posta ücreti alınmaksızın istedikleri adreslerine gönderilir.

Ankara Cad. No. 36. İstanbul

Karikatür

Uykuda gezme hastalığına müptela bir golf oyuncusu.

—Aşkolsun şu yıldırıma, yıllardır ocak yakarım, buna rağmen bir gün olsun onun kadar çabuk yakamamıştım.

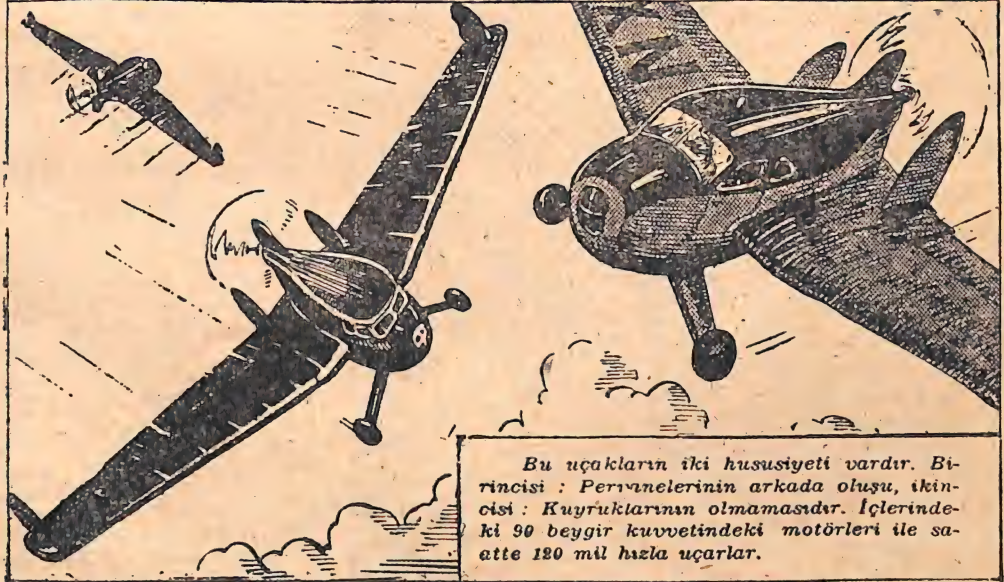
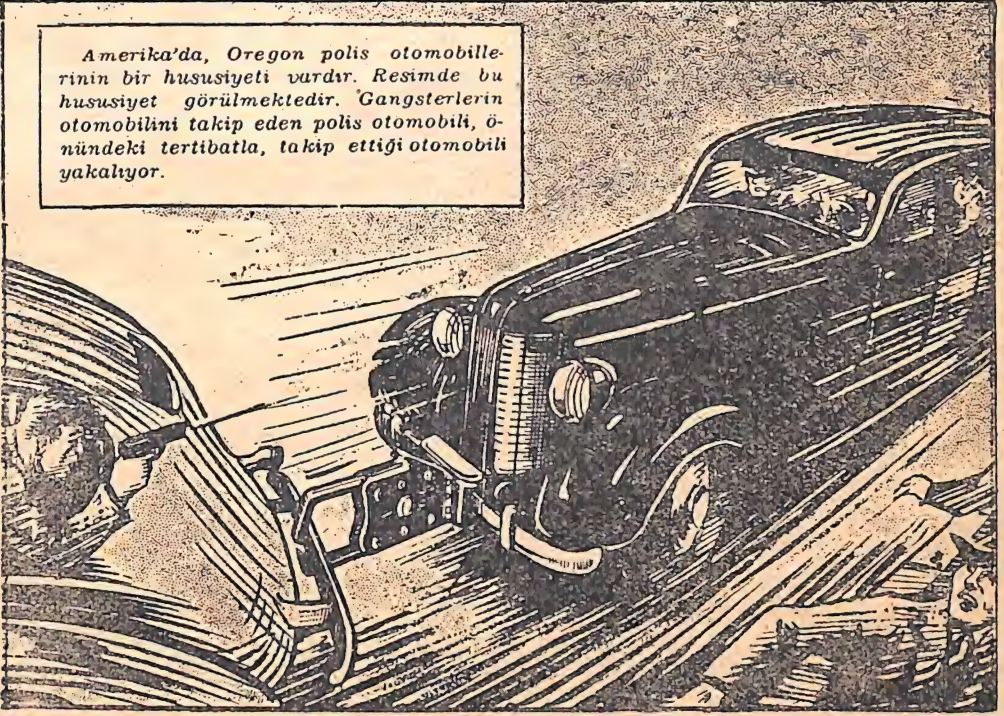
AÇIK MEKTUP

Sevgili okurlarımız:

Biricik mecmuanız **1001 ROMAN** bu sayısı ile birinci cildini tamamlamış oluyor. Diğer ciltlerini tamamlamak hususunda da siz sevgili okurlarının ilgi ve sevgilerinden emin bulunuyor.

Bugünün HARİKALARI

Amerika'da, Oregon polis otomobile-
rinin bir hususiyeti vardır. Resimde bu
hususiyet görülmektedir. Gangsterlerin
otomobilini takip eden polis otomobili,
önündeki tertibatla, takip ettiği otomobili
yakalıyor.

Bu uçakların iki hususiyeti vardır. Bi-
rincisi : Perçinelerinin arkada oluğu, ikin-
cisi : Kuyruklarının olmamasıdır. İçlerinde-
ki 90 beygir kuvvetindeki motorleri ile sa-
atte 120 mil hızla uçarlar.

Detektif

OLABİLİR MİSİNİZ?

1 — John Benn, yaş gününde öldürülmüştü. Kalp hastalığı olduğu için aylardanberi doktora tedavi oluyordu. Öldürüldüğü gün yanında akrabalarından dört kişi vardı. Smart ve Falk fakir yeğenleri, dul Misis Eiles ve kocası tarafından terk edilmiş olan Misis Stoker. Öğle yemeğinden sonra John bahçede gölge bir yere çekilmişti. Yanında da ondan para koparmağa çalışan Falk duruyordu. John, Falk'a: «Nafile uğraşma» demişti. «On para vermeme. Öldüğüm zaman hepiniz hissenize düşeni alacaksınız.»

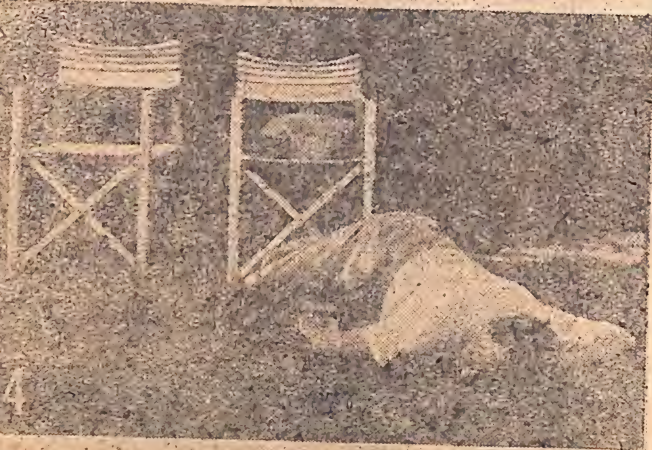
2 — Falk, birşey koparmıyacağını anlayıp eve dönerken Smart'la, Eiles'e rastladı. Onlar da Falk gibi düşünüyorlar, John'un ölümünü bekliyorlardı.

3 — Misis Stoker çiçek toplamaya başladı.

4 — John, hastalığı yüzünden her yemeği yiyemezdi. Yemek hususunda çok dikkatli davranırdı. Bunun için saat 4,5 da uşağı, efendisine kahvaltıda ne yiyeceğini sormak üzere gittiği vakit onu oturduğu iskemleden yere düşmüş bir vaziyette gördü. Yanına yaklaştı. Dikkatle bakınca, efendisinin ölmüş olduğunu anladı.

5 — Derhal doktoru Best çağırıldı. Doktor muayeneden sonra esasen hasta olan kalbin nihayet durduğunu söyledi. Misis Eiles üzüntüden bayılmıştı. Doktor ona da bakmak zorunda kaldı. Giderken kendisine ne yapmaları lâzım geldiğini soranlara: «Merak edilecek hiçbir olmadığını» söyledi. Ve «ölüm tabii olduğu için, işin polisi ilgilendirecek tarafı bulunmadığını» ilâve etti.

6 — Fakat doktor evden çıkmadan, ölüyü bir kere daha muayene etmek istedi. Tekrar ölünün yanına gitti. Dikkatle muayene edince bu defa ilk muayenesinde gör-

nasıl öldürdü

mediği birşey gördü. Gömlekte tam kalbin üstüne gelen yerde çok küçük bir kan lekesi vardı. Bunun üzerine gömleği açtı. Kalbin üzerinde de küçük, kırmızı bir nokta görünüyordu. Doktor bir ıslık çaldı.

7 — Doktor yarım saat sonra Müfettiş Ferrul'un yanında bulunuyordu. Olayı Müfettişe anlattıktan sonra «Mister John bir cinayete kurban gitti» dedi. «Kalbine incecik birşey batırılarak öldürülmüş.»

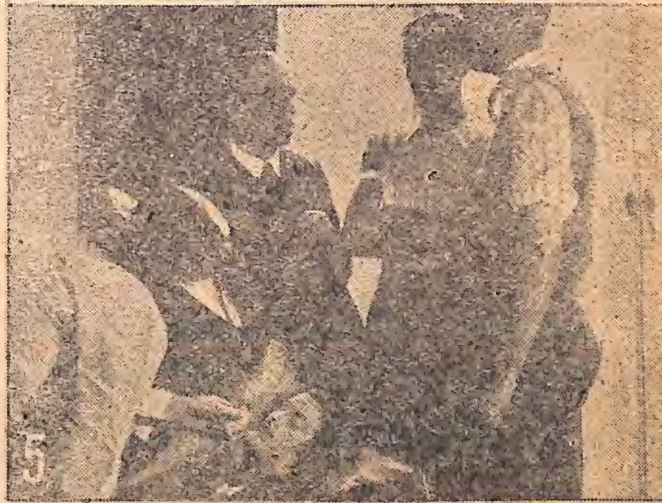
Müfettiş Ferrul, cinayet yerine gitti. Evdekileri sorguya çekti. Falk haric, hepsi Mister John'un yanına gitmediklerini söylediler. Ferrul yarım saat içinde katili meydana çıkardı. Acaba katil kimdi? Siz de resimlere bakarak katili bulmağa çalışınız.

(Bu bilmecemizin çözüsünü gelecek haftaki bilmecemizin altında bulacaksınız.)

GEÇEN HAFTAKI BİLMECEMİZİN ÇÖZÜSÜ

Grant, Villis'in sahile çıkıp, sigara aldıktan sonra döndüğünü ve sandalı motöre bağlarken ayağının kayarak düştüğünü söylemişti. Halbuki (Resim: 6) ya bakarsanız sandalın motöre ne şekilde bağlanmış olduğunu görürsünüz. Sandalda bulunan bir adamın, sandalı motöre bu şekilde bağlamasına imkân yoktur. Sandal, ancak motörde bulunan bir adam tarafından bu şekilde bağlanabilir. Şu halde Grant yalan söylemişti. İkincisi ise, polis Frost, motörde bir sigara paketi görmüştü. (Resim: 7.) Demek ki Villis motöre çıkmıştı. Ve motöre çıktıktan sonra Grant tarafından itilerek denize düşürülmüştü.

Sorgu sonunda Grant suçunu açıkladı ve arkadaşını

PERDEDEN PORTRELER

Bugün beyazperdenin başlıbaşına bir tip olan Gary Cooper (Geri Kuper) Amerika'nın Helena kasabası yakınlarında büyük bir çiftlikte dünyaya geldi. Yakışıklı yıldız bir Amerikalıdan ziyade İngilize benzer. Bunun sebebini anne ve babasının İngiliz kanından gelme olmalarında aramak lâzımdır. Helena ahalisi bugün onunla iftihar etmektedir. Kasabalıların şehrin giriş kapısına «Gary Cooper bu kasabada dünyaya gelmiştir!» diye kocaman bir levha asmışlardır. Şehre her gelen kimse bunu okur.

Gary, bundan kırkbeş yıl önce 7 Mayıs 1901 de doğdu. Babası aslen Anglo-Sakson ırkından olan Charles Cooper'dir. Haşın bir karaktere sahip olan bu adam, bu topraklara altın aramak, birden-

bire zengin olmak hülyasıyla gelmiş bir macera sever ailenin oğluydu. Annesi damarlarında Fransız ve İngiliz kanı dolaşan çalışkan, hayatattan yılmayan iyi huylu bir kadındı.

Gary Cooper

Resimleyen : SURUNİ

Yakışıklı yıldızın çocukluk devresi çiftlikte geçti. Kendisinden 2 yaş kadar büyük Arthur isminde bir ağabeyi vardı. Her ikisi sabah erkenden diğer arkadaşlarıyla

la birlikte evden ayrılıyorlar, bütün günlerini dağlarda, ormanda geçirdikten sonra akşam üzeri yüzleri tozdan topraktan kapkara kesilmiş bir halde eve dönüyorlardı. Tam bir kovboy hayatı sürüyorlardı.

Bu vaziyet Gary sekiz yaşına basıncaya kadar devam etti. Bir gün annesi onu ve ağabeyi Arthur'u alarak İngiltere'ye götürdü. Arthur oradaki yaşayış tarzına çok çabuk intibak etti. Gary'ye hürriyetini kaybetmiş bir hayvana dönmüştü. Günden güne neşesini kaybedip, zayıflıyordu. Kardeşiyle birlikte zengin çocuklarının okuduğu Dunetale mektebine yatılı olarak kaydedildiği zaman kederinden hastalanacak hale gelmişti.

Gary'nin sıhhati adamağkılı bozulmuştu. Sonra Birinci Dünya Harbinin bulutları ufukta belirmişti. Savaşın başlaması gün meselesi olmuştu. Bayan Cooper iki oğlunu aldığı gibi tekrar Hollywood'a döndü. Çiftlikte tekrar eski sıhhatini elde eden Gary ileride babasının mesleği olan hukuka intisap etmek üzere koleje girdi.

Fakat devam etmek nasip olmadı. Bir otomobil kazasında sol bacağı hem kırılmış hem de kalçasından çıkmıştı. Artık ailesi koleje falan ehemmiyet vermiyordu. Gary de mektepten geri kaldığına üzülmüyordu. Şimdi tek düşüncesi iyileşip tekrar çiftlik hayatına kavuşmaktır. Tam kırk gün yatakta alçılar içersinde yattı. İyileştikten sonra babası onu tekrar koleje göndermedi. Gary iki

Bu resimde: Gary Cooper'i fevkalâde muvaffak olduğu ve birçoklarımızın seyrettiği "Gönlüllü Kahraman" filminde görüyoruz.

sene çiftlikte kaygusuz bir hayat yaşadı.

Onaltı yaşına geldiği zaman sıhhatını adamakıllı kazanmıştı. Artık okumasına bir mâni kalmamıştı. Bozeman Kolejine girerek iyi bir dereceyle mezun oldu. Oradan Grimel sanat mektebine geçti. Niyeti iyi bir afiş ressamı olmaktı. Fakat mektepte bir genç kıza âşık oldu. Onunla evlenmek için hayata atıldı. Los Angeles'e giderek afiş ressamlığına başladı. Bir gün sevgilisinden aldığı bir mektupta onun zengin bir çiftçiyle evlendiğini okudu. Bu mektup Gary'e çok fena tesir etti.

O sıralarda Hollywood filmcileri kovboy filmleri çevirmeye çok ehemmiyet veriyorlardı. Gary sinema yıldızı olmakla çok para kazanacağını öğrenince Hollywood'a gitti. Fox film stüdyolarına giderek evvelâ Tom Mix'in bir kovboy filminde figüranlık yaptı. Sonra da «Aslan Yürekli Rışar» filminde mızraklı muhafız olarak göründü. Derken Ronald Colman'ın başrolünü oynadığı «Barbara Worth'un Fethi» filminde mühim bir rol çıkararak yıldız oldu.

Artık Gary sanat hayatında yükseliyordu. Kısa bir zamanda «Neveda», «Kanun Emrinde», «Arizona» isimli üç büyük film yaptı. Birkaç zaman sonra annesini babasını ve ağabeyi Arthur'u da yanına aldı. Bu arada Clara Bow'a âşık oldu.

Bu aşk onu adamakıllı ambale etmişti. O kadar ki son filminin bir sahnesini otuzaltı defa tekrar ettiği halde bir türlü rejisörün istediği gibi oynayamamıştı. Gary o gün hiçbirsey söylemeden seti terk edip gitti. Rejisör Frank Lloyd genç artistin fena bir gününde olduğunu farkederken ses çıkarmadı.

Bu resimde : Cary Cooper'i güzel kadın yıldızlardan Loretta Young'la beraber yeni çevirdikleri bir kovboy filminde görüyoruz.

Gary birkaç zaman stüdyoya gelmiyerek sınırlarını dinlendirdi.

Derken Lupe Velez'le «Krut Şarkısı» filmini çevirirlerken sevişip evlendiler. Yakışıklı yıldız vücudünü hırpalayacak kadar çok çalışıyordu. Eski hastalığı tekrar nüksetti. O da işini gücünü bırakarak istirahat çekildi. Lupe Velez boşanma davası açtı. Dava neticelendikten sonra Gary Afrika'ya hayvan avına çıktı.

Afrika'daki hayat ona çok

iyi geldi. Hollywood'a döndüğü zaman Veronica Ralfe isimli bir zengin kıızıyla tanıştı. Genç kız oraya film çevirmeye gelmişti. Gary hiç tereddüt etmeden onunla evlendi. Şimdi mesut bir hayat sürüyorlar. 15 Eylül 1937'de bir kızları dünyaya gelmiştir. Yakışıklı yıldız 1,89 metre boyunda, kumral saçlı, mavi gözlüdür. Beverly Hills'de bir köşklü, San Fernando vadisinde büyük bir çiftlikleri vardır. Yazın çiftlikte, kışın köşkte otururlar.

Marsilya GECİDİ

ÇEVİREN :

VEDİİ EVSAL

Resimleyen : SURURİ

işgal edilmeden çok önce Jean gazetesinde yazdığı makalelerle milletin gözünü açmak istemişti. O memleketi düşmanlara satan hükümet adamları hakkında çok şeyler biliyordu. Politikacılar iktidar mevkini kaybetmek için onu onbeş sene hapse mahkûm ederek Şeytan adasına daha doğrusu cehennemden ta içine göndermişlerdi. Böylelikle ona vatan haini damgasını vurmuşlardı.

Karısı Paula ve küçücük bir bebek olan çocuğu arkada kalmıştı. Paula son görüşünde ona, kendisini bekliyeceğini vadedmişti. Şimdi tek emeli buradan kaçıp, karısı ve çocuğuyla hür bir memleket gitmekti. Orada Fransa ve milleti için tekrar mücadeleye girişecekti.

Diğer mahkûmlar arasında Renault isimli bir subay vardı. O da gazeteci gibi düşündüğü için daha doğrusu Nazilere ve Faşistlere dış bilelediği için buraya sürülmüştü. Marius, Parisli, çok zeki, akıllı bir çanıydı. Garou sevdiği bir kız yüzünden bir adamı öldürmüştü. Petit'e gelince o da haksız bir muamele karşısında kaldığı için hiddete kapılarak bir hükümet memurunu öldürmüştü.

Renault, Marius, Garou ve Petit aynı koğuşa yatarlardı. Hepsi de hayatlarının her saniyesinde; taş kırarken, yemek yerken, birbirleriyle konuşurlarken hattâ uyurlarken rüyalarında bile kaçmayı düşünüyorlardı. Hele Vatanlarına Nazilerin harp ilân ettiklerini duyduktan sonra bu düşünceleri dayanılmaz bir arzu haline gelmişti. Şimdi dördü de serbest kalıp vatanları için dövmek istiyorlardı. Hepsi de cemiyetin cezalandırdığı in-

Bu hikâyenin başlıca kahramanları Şeytan Adası'naıyla meşhur olan yerde yaşıyorlardı. Burası dünya üzerinde Atlas Okyanusunda bir ada olmakla beraber hakiki mânasında bir cehennemden farksızdı. Fransız hükümeti türlü türlü suçlardan uzun müddetli hükümler giymiş azıllı mahkûmları buraya gönderirdi. Buradaki mahkûmların bütün işi sabahtan akşama kadar vahşi ve insafsız gardiyahların kırbaçları

altında taş kırmaktı. Medeni dünya ile hiç bir alâkalari yoktu. Mahkûmlar ceza müddetlerini doldurup çıkacakları günü değil ölüp kurtulacakları günü beklerlerdi.

Bu bakımdan hepsinin ümitleri kırılmıştı. Yalnız onbeş seneye mahkûm olan Jean Matrac müstesna!.. Fransız Cumhuriyeti Hükümeti bu adamı vatana hiyanet suçuyla cezalandırmıştı. Aslında Jean hakiki bir vatanseverdi. Fransa, Naziler tarafından

sanlar olmalarına rağmen memleketlerine karşı olan sevgilerini kaybetmemişlerdi. Çünkü dördü de tam ve hakiki Fransızlardı.

Adada mahpusların Büyükbaba diye çağırıldıkları bir mahkûm daha vardı. Altmış-beşini geçen bu ihtiyar senelerdenberi adadaydı. Çok yaşlı olduğu için başgardıyan insafa gelerek onu çalışmaktan hariç tutmuştu. İhtiyar sabıhtan akşama kadar adanın orman kısmında dolaşarak kelebek avlar ve sonra bunları adayı hususî ziyarete gelenlere satardı.

Büyükbabada yaşının geçkinliğine rağmen damarlarında kaynıyan kanda düşmanla düşüştürcek kuvvetin bulunduğunu hissediyordu. Bu yüzden diğer dört kişinin düşüncelerini öğrendiği zaman onlara yardım etmek ihtiyacını hissetti. Dört arkadaş Büyükbabanın yardım teklifini sevinerek karşıladılar. Çünkü ihtiyar adanın her tarafını avucunun içi gibi biliyordu. Uzun konuşmalardan sonra adadan denize akan ırmağın yoluyla kağına karar verdiler. Deniz kenarına var-

dıktan sonra gemi bulmak kolaydı. Asıl zorluk bataklığı aşmaktaydı. Bunun için iyi bir şefe ihtiyaçları vardı. Renault'alarına gezeteciye de almalarını teklif etti. Bu teklifi arkadaşlarının biraz şüphe ile karşıladığını görünce Jean Matrac'ın hikâyesini onlara baştan sonuna kadar anlattı.

Jean Matrac, Faşizmin başta Fransa olmak üzere Avrupa için büyük bir tehlikeye olduğunu anlayan pekaz kimseden birisiydi. Hiçbir partinin organı olmayan hür bir gazetenin sekreterliğini yapıyordu. 1938 de Münich Konferansından dönen heyeti uçak meydanında diğer gazeteciler gibi karşılamıştı. Sonra hemen telefon başına koşarak aynı zamanda kâtipliğini yapan karısı Paula'ya o günkü başmakalesini yazdırılmıştı. Makale: «Fransa'yı Münich'te Hitler'e satan hükümet adamları bugün birer muzaffer kumandan gibi karşılandılar!...»

Hükümet adamları ilkten onu tehditle susturmak istediler. Karısı Amerika'ya kaçmalarını teklif etti. Orada

Film Hikâyeleri

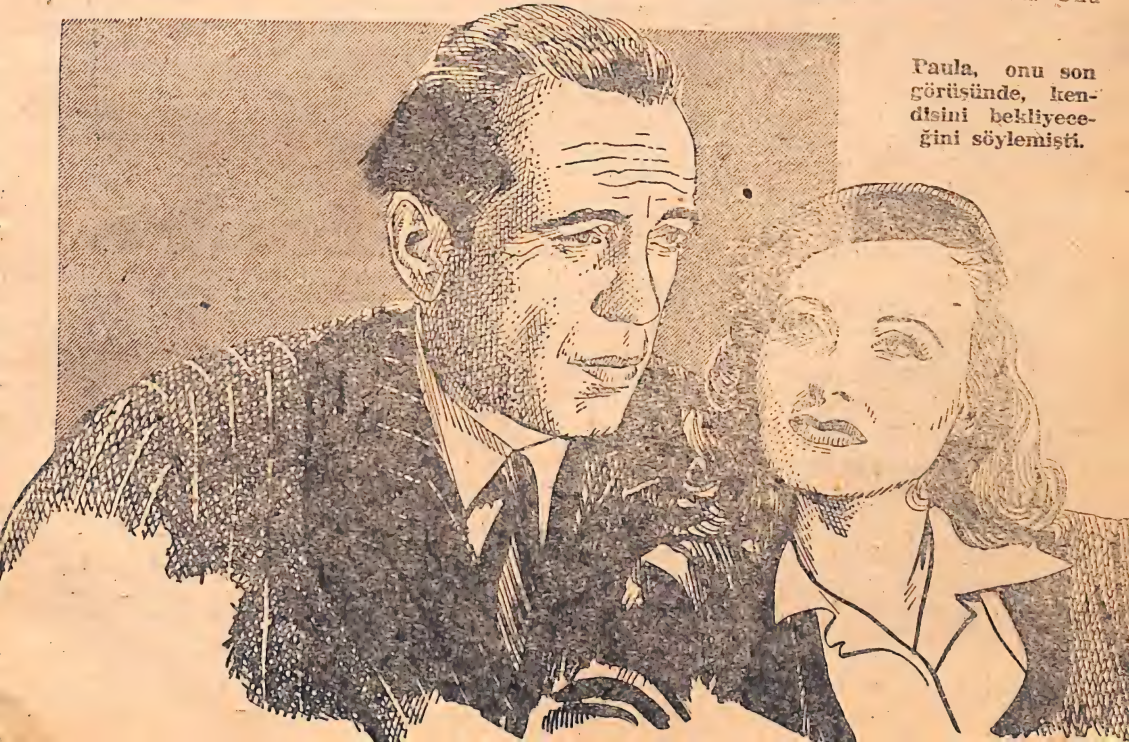
OYNAYANLAR

Matrac ... Humphrey Bogart
Yüzbaşı Freycinet .. C. Rains
Paula Michele Morgan
Binbaşı Duval Sydney Greenstreet
Renault Philip Dorn
Garou Helmut Dantine
Marius Peter Lorre
Kaptan Malo Victor Francen
Büyükbaba Valadimir Sokoloff

Rejisör: Michael Curtiz
Warner Bros.

daha iyi mücadele imkânları bulacaklarına inanıyordu. Jean bunu kabul etmedi. O Fransa'da herşeyin fevkinde bir adalet olduğuna inanıyordu. Halkın gözünü aşmak için bütün kudretiyle yazılarına devam etti. Neticede vatan hainliği suçuyla hükümetin baskısı altında onbeş seneye mahkûm oldu. Otu

Paula, onu son görüşünde, kendisini bekliyecğini söylemişti.

tevkif ederek Şeytan Adasına gönderdiler.

Renault'un anlattığı bu hikâye onları tamamen ikna etmişti. Kendilerine gazeteciden iyi bir şef bulamazlardı. Planlarını ona da açtılar. Tam iki ay kaçmak için planlarını kurdular. Aralarına Bijou isimli bir mahkûmu da aldılar. Büyükbaba onlara kaçacakları yolun planını çizdi. İhtiyar adada serbestçe dolaşabildiği için onları deniz kenarında bekliyecekti. Bu arada bir de yelkenli kayık tedarik edecekti. Harekete geçecekleri akşam Bijou isimli mahkûm kaçmaktan vazgeçti. Matrac onun bir kalleslik yapacağından ve büyük davalarına mâni olacağından korktuğu için onu öldürdüler.

Yol epeyce zahmetli geçti. Sahile geldikleri zaman Büyükbabayı bir kayığın başında kendilerini bekler buldular. İhtiyar peşlerine düşen gardiyanlara yanlış yol göstererek onlara büyük bir iyilik daha yapmıştı. Kayık küçük olduğundan beş kişiye bile güçlükle taşıyacak durumdaydı. Halbuki onlar altı kişiydiler. İçlerinden birisinin kalması lâzımdı. Bunu kura ile tâyin edeceklerdi. Fakat ihtiyar ortaya atıldı:

«Ben ihtiyarım,» dedi. «Dövüşecek kudretim yok. Belki de yolda ölürüm. Onun için ben burada kalacağım. Yalnız bana Fransa için dövüşeceğinize dair söz verin.»

Hepsi de sağ ellerini havaya kaldırarak Fransa için kanlarının son damlasına kadar dövüşeceklerine dair Büyükbabanın önünde yemin ettiler.

Günlerce kayık denizin üzerinde bir ceviz kabuğu gibi sallandı. Nihayet Ville de Naney isimli bir Fransız gemisine rastladılar. Vapur Marsilya'ya nikel madeni götürüyordu. Geminin kaptanı Malo gayet iyi bir denizciydi. Vapurda üç yolcu vardı. Bunlardan Binbaşı Duval gayet iriyarı şişman bir adamdı. Senelerce Afrika'da müstemleke subaylığı yaptıktan sonra Fransa'ya dönüyordu. Diğer iki yolcudan Teğmen Lenoir, Binbaşının yardımcısıydı. İyi ve temiz bir ahlaktan mahrum olan bu adam da Fransa'ya dönüyordu. Üçüncü yolcu Yüzbaşı Freycinet'di. Birinci dünya harbinde hava kuvvetlerinde pilot olarak vatan vazifesini yapmış, bu uğurda tek gözünü de kaybetmişti. Cephenin ileri hatında yer almak için şimdi vatanına dönüyordu.

Fakat şimdi herkes kayıktaki beş yolcuyla alâkadardı. Binbaşı Duval onların Şeytan Adasından kaçtıklarını iddia ediyordu. Matrac hepsini kaptana Renault, Marius, Garou, Petit die tanıttı. Sonra Venezüella'da bir küçük tarlasında çalıştıklarını, Fransa'nın harbe girdiğini öğrenir öğrenmez oradan kaçtıklarını söyledi. Binbaşı kaptandan onların hapis edilmelerini istediye de Malo buna razı olmadı. Hoş o da bunların kauçuk işçisi olmadıklarını farketmişti ama, Matrac'ın bakışlarında ve konuşmasında onlara itimat edecek bir hava bulmuştu. Binbaşı Duval Kaptan Malo'nun odasına giderek: «Ben burada Fransız ordusunun bir temsilcisi sıfatıyla bu

adamların tevkifini istiyorum,» dedi.

Malo serinkanlılıkla gülümsyerek: «Size bu geminin kaptanı olduğumu bir kere daha hatırlatırım. Şu anda, daha doğrusu gemimde bulunduğca siz benim emirlerim altındasınız. Bunu unutmayın!..» diye cevap verdi.

Yüzbaşı Freycinet bir aralık kayıktan kurtarılanların oturduğu kamaraya giderek Binbaşının onlardan şüphelendiğini, onları tevkif ettireceğini, dikkatli bulunmalarını söyledi. Matrac, bu iyiliğin sebebinin sorduğu zaman: «Fransa'nın kendisi için dövüşecek insanlara ihtiyacı var. Siz de gemiye çıktığınız vakit dövüşeceğinizi söylemişsiniz,» dedi. Renault hikâyesini Yüzbaşıya başından sonuna kadar anlattı. Hele Jean Matrac'ın kim olduğunu söyleyince iş tamamen değişti. Onlara Marsilya limanında selâmetle karaya çıkmaları için bütün kuvvetiyle çalışacağını vadetti.

Birkaç gün sonra geminin telsizi beklenmedik bir mesaj aldı. Fransız hükümeti harbe nihayet vererek Almanlara teslim olmuştu. Mareşal Petain Nazilerle işbirliği yapacak hükümeti Viçy'de kurmuştu. Kaptan geminin tayfalarını ve yolcularını tophiyarak mesajın muhteviyatını bildirdi. Fransa tarihini en kara günlerini yaşamaya başlamıştı. Kaptan Yüzbaşı Freycinet'i odasına çağırarak ona: «Gemimde altı bin ton nikel madeni var. Aldığım emre göre bunları Marsilya'ya götürmem icabediyor. Fakat artık orası düşmanın işgali altında demektir. Bunları büyük davamızda kullanmak üzere İngiltere'ye götürsək. Ne dersiniz?..»

Yüzbaşı kaptanın koluna sarılarak: «Mükemmel bir şey olur,» diye cevap verdi. Kaptan tekrar tereddütle konuştu:

«Belki Binbaşı Duval bize mâni olmak ister,» dedi. «Sonra mahkûmların halini

de pek beğenmiyorum. Hele Matrac'a hiç itimadım yok.»

Yüzbaşı gülümsiyerek: «Merak etmeyin kaptanım,» dedi. «Onlar da sizin kadar vatanlarını seven insanlardır. Matrac için hayatımı kafalet olarak ortaya koyabilirim!»

Yüzbaşı, kaptana verdiği kararı gazeteciye bildirdiği zaman o memnun olacağı yerde kızdı: «Ben Marsilya'ya çıkmak istiyorum. Çocuğumla karım Fransa'da onları kurtarmam lâzım,» dedi. Yüzbaşı hayret içinde kalmıştı: «Fakat,» dedi. «Fransa'nın canlanması için sizin gibilere ihtiyaç var.»

Matrac Freycinet'in gözlerinin içine bakarak: «Bana ihtiyacı olan Fransa 1938 Münich Konferansında öldü. Ben o vakitki Fransa'yı seviyordum. Yoksa şimdikiyi değil. Geceleyin sahile çıkmam lâzım. Bana yardım edin.»

Yüzbaşı serinkanlılıkla: «Fransa için dövüşmedikten

sonra sana ne diye yardım edelim?» diye sordu.

Gemidekilerin bir kısmı Marsilya'ya, diğer bir kısmı da İngiltere'ye gitmek taraftarıydılar. Binbaşı Duval herkesi ön güverteye topluyarak Marsilya'ya gitmeleri lâzım geldiğini söyledi. Kaptan Duval'e dönerek: «Taraftarlarımızla gemiyi kontrol edebilirsiniz. Fakat onu yürütmeyezsiniz,» diye cevap vererek Binbaşıya teslim oldu. Bu sırada Kaptanın taraftarı tayfalardan birisi: «Yaşasın Fransa,» diye bağırdı. İsyan edenler onu bir kursunda yere serdiler.

İşte bu anda Matrac'ın kalbinde vatanına karşı bir sevgi uyandı. Çünkü Duval ve onun tarafını tutanlar gemide 1939 da Fransayı Nazilere satan Hükümet adamlarını temsil ediyorlardı. Nihayet onlardan intikamını alacaktı. Öünde duran makineli tüfeği onlara çevirerek ateş etti. Bir kısmı öldü, diğer kıs-

mı da teslim oldu.

İngiltere'ye gelir gelmez Mahkûmlar General de Gaulle'nin emrindeki Hür Fransız ordusuna gönüllü girmişlerdi. Renault bir bombardıman uçağında pilot, Matrac da bombacı olmuştu. Diğer üç arkadaşları Marius, Garou ve Petit de hava meydanında vazife almışlardı.

Artık Matrac, Fransa'daki yeraltı kuvvetlerinin yardımıyla karısıyla muhabere edebiliyordu. Paula da orada gizli teşkilatta vatanın kuruluşu için çalışıyordu. Matrac bombardımandan dönüşte karısının bulunduğu Romily'nin üzerinden uçuyordu. Her defasında yazdığı bir mektubu madeni bir tüpe koyarak havadan atardı. Fakat bir gece bu vazifesini yapamadı. Çünkü ölmüştü.

Şimdiye kadar Fransa'yı yaşatmak için o çalışmıştı. Bundan sonra da Fransa onu yaşatacaktı.

SIYAH MASKE 3

Maskeli adamın vaziyeti kötü idi. Genç kız silâhı boşaltacaktı. Böyle olacağını hissediyordu. O anda:
— Sakınınız! Arkadaşın pencereden size nişan alıyor! diye bağırды.

Kate, gösterilen pencere tarafına baktı. Bu esnada Kara Centilmen yıldırım gibi atılıp evvelâ ampulü kırdı. Sonra genç kızın elinden tabancasını aldı.

Mis Daimond, şaşakalmıştı. Ancak belirsiz bir gölgenin pencereden çıkıp gittiğini görebildi.

Kara Centilmen eve gelince, tuhaf bir hisse kapılmıştı. Bu yaptığı işlere başlıyabildi, ilk defa olarak kendisine kuzmistı. Kasasını açtı; kıymetli yüzüğü, evvelce asırıp topladığı mücevherler arasına koydu. Fakat kasasının kapasını kapayacağı sırada kederli kederli durdu.

Telefonun çingırağı, onu bu derin düşünceden ayırdı.

" Ah! Yine bu kadın mı! Artık usandım! İstediklerini yapmak istemiyorum! " diye usança mırıldandı. Esrarengiz kadın, yüzük hakkında talimat veriyordu:

— Onu güzelce sarıp... B de 24 numaralı dükkâna götürceksiniz. Orada bulunurlar, ahbabımdır.

Herbert Walling, evvelce kendisine bildirilen dükkâna girdi. Bu dükkânın, ahbablarından birinin yazhânesi karşısında bulunduğunu anladığında, kendi kendine : " Telefonla konuşan kadın kim olduğuna artık

— İşte paket! Bunu genç bir kız için bırakıyorum. Bunu alıp almadığını bilmek isterim. Kendisine imza ettireceksiniz. Sonra gelip cevabını alırım.
Fakat aldaniyordu. Esarengiz kadının bir daha buraya gelmiyeceğini ve Walling için bir mektup bıraktığını söylediler.

Dükkanın diğer çıkışına yaya kaldırımın üstünde asılı olan mektubu açtı. Yalnız birkaç satır vardı:
"S... yakınında L... tokan-tasına lütfen gelin misiniz? Kapiya yakın bir masaya oturunuz ve beni bekleyiniz. İmza: Telefonla konuşan kadın."

Bir taksiye atladı ve randevu yerine vardı. Bu ne? Meçhul kadın, onunla böyle adı bir yerde mi görüşmek istiyordu? Uzun uzadıya inceledi, sonra yanıltıldığını zannetti. Fakat mektubu tekrar okuduktan sonra içeri girmeye karar verdi.
Masaya oturur oturmaz yüzü pomattı ve.

Ceketli birçok lekeli garson, kıram ve ittifakla:
— Süphesiz, Herbert Walling'siniz!
Deddi.
— Evet.
— Bir Bayan, bu mektubu size vermeli tenbih etti.

Mektubu okuduktan sonra birdenbire kalktı. Yılıp, içecek birşey istememesini bekleyen garsonu hayrette bırakarak, kapının yolunu tuttu. Delikanlı son derece hiddetlenmişti.

Fakat evine gelinece sanıldı. Şimdiye kadar öğrenmediği telefon numarasını öğrenmeye muvaffak olmuştu. Küçük bir defter açtı ve sevinçle tekrar tekrar okudu: "Long 7558"
Son defa meçhul kadın ona telefon ettiği vakit, santral memurundan numarayı öğrenmişti.

Kate Daimond'un yüzüğünün çalınmasından beri Kara Centilmen'in evinde, bir değişiklik olmuyordu. "Artık yetisli! Her kilmenden ne aldım, hepsini vereceğim. Evvelâ Joseph Mayer'ın elmaslarını yerine koyayım." diye düşünüyordu.

Gireceği binanın yanındaki evin çatısına geldi. Tuğladan yapılmış dar bir kornişin üzerinde beş metre kadar yürüdü. Bıçimsız bir basış veya hafif bir kayma, bir felâketi sebep olabilirdi. Fakat o, her vakit sükkunet ve metanetle hareket ederdi.

En âlâ taşların toptan satıcısı Jozef Mayer'ın oturduğu ev, büyük ve yüksek bir binanın dördüncü katındaydı. Bu kat, yanındaki evlerin dâma hizasındaydı. Herbert Walling'in yazı arkadaşlarından ve şimdiki seya hatta bulunan bir zatın evi de buraya yakındı.

Kara Centilmen, evvelce çalmak için dolmuş damları, şimdi çalınan şeyi yerine koymak için doluşacaktı. Dönüş noktası olarak seçtiği boş eve girerek küçük bir pencereden çeviklikle dâma tırmandı. Gecenin saat ikisi idi. Bir dakika durdu. Asağıya baktı. Caddede kimse yoktu.

Pencereye erişti. Ve gayet maharetle kullandığı aletle onu açtı. İçeri girdi. Fakat ne sıcaklık! İnsan burada kendini fırında zannedirdi. Apartmanın her tarafını iyi bildiğinden, cep fenerine muhtaç olmadan ve yalnız birşeye çarpmamak için elleriyle ve kollarıyla yoluya yoklayarak ilerledi.

Tereddütle ilerliyordu. Bir his, birdenbire önüne bir müskülât çıkacağını ona haber veriyordu.

Bu boğuk ve sürekli hırıltı acaba ne idi? Belki de rüzgâr! Kasaya vardı. Ertesi günü Jozef Mayer'ın şaşkınlığını altına getirerek gülmüseddi.

Deminki hırıltı şimdi daha açık iştiliyordu. Bir sahanlık üzerine çıktı. Ay! Bu dumans bulutu ne?... Bir yangın olduğunu anladı.

Merdiven korkulu-
zundan ılgıllarak, büyük
salondan buram buram
duman çıktığını gördü.
Kapının bir kuyucukla-
narak yıkıldı. Duman
sıklaşmağa ve selüğü
kesmeğe başladı.

Hiç birseyden haberi
olmayıp ta uyuyan ev
halkının halli ne olacaktı?
Eğer Kara Centil-
men alarm isareti ver-
mezse, bir felâket ola-
caktı. Her ne kadar ete-
niyetli tehlikeye düğecek-
se de, birçok insanın ca-
nını kurtarmak için bu-
nu yapması lâzımdı.

Bir kapıya doğru a-
tıldı. Kuvvetli kuvvetli
vurdu.

Pijamalı bir adam
göründü. Fakat sıyah
maskeli adamı görünce,
bir feryat kopardı.

Kara Centilmen, Jo-
zef Mayer'le karşılaş-
tı.

Kara Centilmen:

— Kimsiniz? Ne duruyorsunuz?
Sindir boş lakırdı edecek zaman değıli-
dir! Yangın var! Yangın! Kaçın!"
diye bağırdı.

Mayer, bir dell gibi, odasına atıl-
dı. Hemen karşını uyandırdı. Kadın,
ümitsiz bir çığışla bağırdı:

— Çocuklarım!

Kara Centilmen
bir sırayışta salonu
geçti, bir kapı açtı.
İki küçük çocuk, bir-
birine sarılmışlar, du-
ruyorlardı. Çocukları
kucağına aldı ve ba-
balarına verdi. Sonra,
merdivene atılarak:

— Hizmetçilere
haber vereyim, dedi.

Hizmetçiler peşinde tek-
rar keldiği zaman, Mayer
allesini, ev reislini etrafında
toplannmış gördü. Alevler her
tarafı sarıyordu. Dumanlar,
herkesi boğuyordu. Mayer,
tarif olunamaz bir kederle:

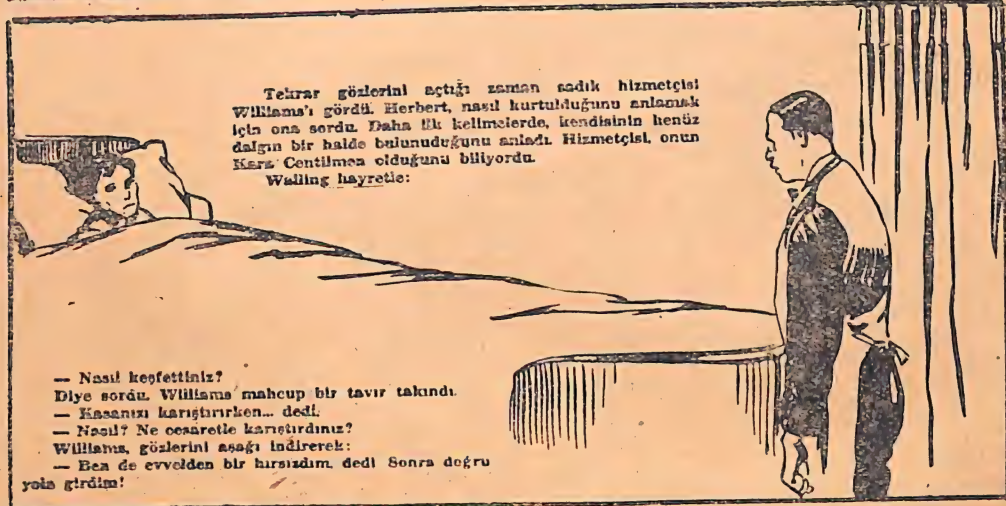
— Her tarafımız kapalı,
mahvoldu! diye inledi.

Bu sırada esrarengiz ka-
dın da " Yangın!.. Kalaba-
lık!.. Yarah!... Yetişin! "
seslerini duymuş ve hemen
evinden çıkmıştı. Süratle o-
tomobilini seslerin geldiği
tarafa sürdü.

Ancak dokuzuncu gü-
nü Herbert Walling'ın
aklı başına gelmişti. Ken-
dini bir yatağın üzerinde
bulmuştu. Baş ucunda,
yüzü kalın siyah bir peçe
ile örtülü genç bir kadın
vardı. Kalkmak istedi.
Kadın buna mâni oldu.
" Sus! Sus! Kıpırdama!
Konuşma! " dedi ve de-
rin bir uykuya daldı.

Tekrar gözlerini açtığı zaman sadık hizmetçisi
Williams'ı gördü. Herbert, nasıl kurtulduğunu anlamak
için ona sordu. Daha ilk kelimelerde, kendisinin henüz
dalgalı bir halde bulunduğunu anladı. Hizmetçisi, onun
Kara Cennetina olduğunu biliyordu.
Walling hayretle:

- Nasıl keşfettiniz?
- Diye sordu. Williams mahcup bir tavır takındı.
- Kızanını karıştırırken... dedi.
- Nasıl? Ne cesaretle karıştırırsınız?
- Williams, gözlerini aşağı indirerek:
- Ben de evvelden bir hırsızdım. dedi. Sonra doğru
yola girdim!

- rahat neden kasayı açtınız?
- Süphemden emin olmak için... Tehli-
te rukuunda size faydalı olabilmek için...
Herbert, yattığı için sarılan elini yorga-
nın altından güçlükle çıkarıp hizmetçisine
gösterdi.

Bacağı kırıldığından dolayı
devamlı bir istirahatete mecbur
olan Herbert, yazmakta olduğu
romanın alt tarafını dikte et-
tirmek için bir daktilo getirtti.

Williams, efendinin yaralanmasının sebebini sorarlara: "Bir otomobil kazası geçirdiğini" söylüyordu.

Ve Kara Centilmenin, Mister Mayer'in evindeki yangından çok daha evvel yaralandığını da ilâve ediyordu.

Williams'ın bu hülesine lüzum vardı. Çünkü meşhur gazete mühürli Gingerbread, yangın vukubulduğu sırada orada bulunmuş, gayet heyecanlı bir yazı ile, olayı ekalkelz gazetesine yazmıştı. Bu sebeple bütün Londra, Kara Centilmenin, hayatını tehlikeye attığını öğrenmişti. Fakat ne maksatla? İşte olayın en merak uyandıran tarafı bu idi.

Çünkü Mister Mayer'in kaza anı arasında çıkarılıp ta açıldığı zaman üç aydanberi kaybolmuş bulunan elmasların yerinde olduğu görülmüştü. Gingerbread, makalesini şöyle bitiriyordu: "Demek ki, bu adam çalıp ta kendine maletmek için değil, çaldığını tekrar yerine koymakla, eğlence için hırsızlık ediyor."

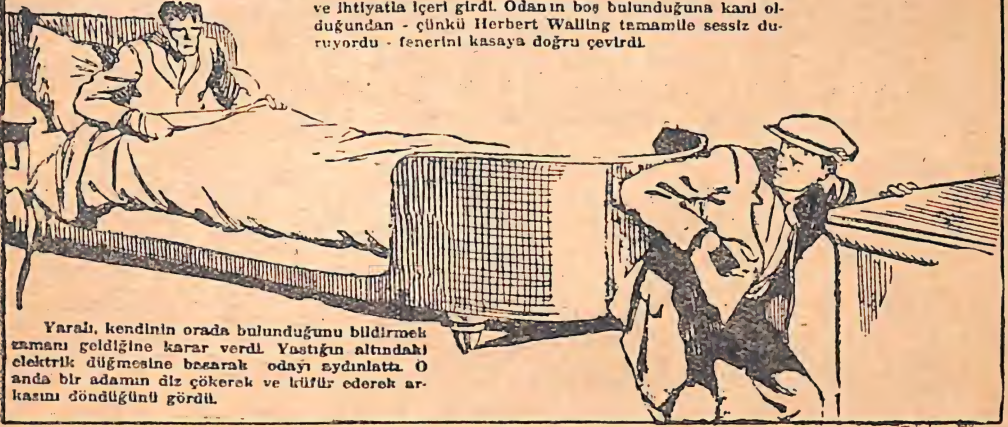
Walling'te tedavi eden doktor, sekiz gün sonra pansumanlara nihayet verileceğini bildirdi. Bu iyi havadis, yaralıyı çok sevindirdi. Akşam olunca, ümit içinde gülümsyerek uyudu.

Birdenbire uyandı. Sokaktaki uzak bir lambanın hafif ışıltısı, karanlık odada belli belirsiz bir ılık peyda etmişti. Perdeler indirilmemişti. Fakat onun uykusunu bozma bu değildi. Yan taraftaki odada birisi dolmuş ve esyadan birine çarpmıştı.

Dellikanlı kıvıldamaktan bekledi. Hiç bir şey yoktu. Belki de rüya görmüştü? Fakat, hayır! Karanlığa alışmış olan gözleri kapıya dikildi. Kapı tokmağı yavaşça döndürülüyordu. Kapı yarı aralandı. İçeriye hafif bir rüzgâr süzülüyordu: Kara Centilmen, içeriye giren görmek için doğruldu.

Birkaç dakika sonra eşikte bir insan gölgesi belirdi ve ihtiyatla içeri girdi. Odanın boş bulunduğuna kanaat olduğundan - çünkü Herbert Walling tamamen sessiz duruyordu - fenerini kasaya doğru çevirdi.

Yaralı, kendinin orada bulunduğunu bildirmek zamanı geldiğine karar verdi. Yastığın altındaki elektrik düğmesine basarak odayı aydınlatı. O anda bir adamın diz çökerek ve kükür ederek arkasını döndüğünü gördü.

"Bulenecek! ". Haydut halktı ve kinli kinli bakarak yatağa yaklaştı. " Beni tanıyor musunuz? " diye homurdandı. Yatan adama dikkatle baktı ve büyük

altından güldü. " Ya! Ben de sizin kim olduğunuzu biliyorum! Sizi unutmadım! Birkaç ay önce senin yüzünden big bir iş yapamadım! "

Haydut ilerledi. O derecede ki, yaralı, haydudun pis kokulu nefesinin yüzünde dalgalandığını hissetti. " Siz Kara Centimensenlisiz ha! Şimdi yapayalnızız.

Sizinle görülecek bir hesabım var! " diyerek iri, pis elleriyle Walling'ın boğazına sarıldı ve sıkı.

Birdenbire çınarak aesi itisildi. Haydut geriye fırladı. Walling: " Sen deli misin. Ben senin zannettiğin adam değilim. Bırak beni, telefona cevap ver-

yim. Yoksa hizmetçilerim elinde gelecektir! " dedi ve telefon ahırabini alıp hayduda verdi. Haydut, hayretle: " Sizi çağırıyorlar? " diye cevap verdi.

Walling, telefona konuşan kadının sesini tanıdı. Fakat kadın, bu esnada onun odasında bir bursuz bulunduğunu bilmiyordu. Bu sırada sarıeri telefon aletini eline alması, söylenen sözleri dinlemişti. A-yaklarının ucuna bası bası kapıdan dışarı çıktı ve çekilip gitti.

Herbert uyadı. Sahahleyin, gece başından geçenleri hizmetçiye anlattı. Williams, onun rüya görmüş olduğunu söyledi. Derhal etrafına bakındı, hiç birşeyin yeri değişmemişti. Herbert: " Ya boğazındaki

bu izler nedir? " diye sordu. Gerçekten haydutun parmak izleri hala görülmüyordu.

Sekiz gün sonra delikanlı, esrarengiz kadının verdiği randevuya acele acele gidiyordu. Bildirilen yere yaklaşıp yaklaşıp arkasında sık sık adım sesleri kilitli. Büyük bir mantoya bürünmüş, yüzü kâhın al-

yah peçeli bir kadın, geçerken ona: " Bay Walling, arka-
mandan geliniz. Fakat bana yavaş-
mayınız, beni gö-
zetliyorlar! " dedi

Kadın, önden yürüdü. Sonra, bir evin aralığına girdi. Walling, ondan ayrı imiş gibi yaparak ve paketinden bir sigara alarak, yakıtı, evi geçti. Herbert boş bir eve gireceğini ve kadının ona kapıyı açacağını biliyordu ve gerçekten böyle oldu.

Şimdi, ne olduğunu anlamak için sunu izah etmek icap ediyordu: Meçhul kadın, boş eve girmek için evin aralığına daldıktan sonra bir avluya varmış ve zemin katındaki mutfağın açık penceresinden içeriyeye atlamıştı.

Bu mutfağın karşısında bulunan diğer bir mutfak dolabında olan bir polis kadını görmüştü. Polis en-
sescini keşfetti: "Bu kadın, bu boş evde ne yapacak? Bu şüpheli birşey! Gidip sorayım " diye mırıldandı. Arkasından o da pence-
reden atladı; önüne gelen kapıyı açtı ve evi dolabına baktı.

Herbert Walling ile peçeli kadının henüz birkaç kelime konuşmuşlardı ki, delikanlı yanındaki biletini tuttu ve susması için işaret etti. "Ayak sesleri, lilyiyor musunuz?" diye fısıldadı; so-
faya kadar gitti ve çabucak döndü. "Bir polis! " dedi. Kadın, çabuk çabuk "Mahvoldum!" dedi. Polisin yürüyüşünden, bir, iki saniye sonra onların yanına geleceği anlaşılıyordu.

Kuşmet

ÇEVİREN :

ASIM YEĞİNOBALI

Resimleyen : FİRUZ

Batıl itikathlarla alay edenler vardır. Doğrusu bunlara çok kızarım. Batıl itikathlar bazılarımızın içine okadar işlemiştir ki hayatımızda çok mühim roller oynar. Evet, bu devirde, makine asrı olan yirminci asırda bile bütün hareketlerini batıl itikatlara göre ayar edenler vardır. Tabii, bu adamlar a- rasıra gülünecek hallere düşerler, fakat insan onların işleriyle şahsen alâkadar olursa gülmekten ziyade ağlar. Eminim, çünkü böyle birşey benim başıma da geldi. Şimdi hatırladıkça gülüyorum ama o zamanlar deli olmak bile isten değildi.

İşin aslını esasını bilmiyenler bir boksör meneceri- nin elmas gravat iğneleri ta- kıp şampanya içen ve biçare boksörü sütlü inek gibi sağan bir insan olduğunu zannede- ler. Halbuki hakikat bundan ne kadar uzaktır! Bir atletin meneceri olmak için insanın diplomathktan, kumardan, para işlerinden ve ruhiyattan anlaması lazımdır. Hele ruhiyattan!

Bil Hicins'i bir köy bay- ramında gördüm. Sırf hoş birkaç saat geçirmek, başımı dinlendirmek için gittiğim ücra bir köyde böyle bir hazineye rastlayınca ne ka- dar hayrete düştüğümü anla- tamam. Sevindim de!

Birkaç genç köyün mey- damında toplanmış boks ya- pıyorlardı. Bilhassa yağız bir delikanlı vardı ki hemen gö- zümü çetti. Kuvveti güzellikle birleştirmiş olan kusursuz bir vücudu vardı. Kim olduğunu

sordum. Köylüler:

— Bil Hicins, dediler. İyi çocuktur. İyi çift sürer ama yumrukları da kuvvetlidir ha! Köyde onunla başa çık- cak delikanlı yoktur. Kendi- niz de gördünüz ya!

Evet, görmüştüm. Bil Hi- cins tabii teknik nedir bilmi- yordu. Fakat yumrukları yumruktu. İyi yetiştirilirse harikulâde bir boksör olabi- lirdi.

Bir daha sefere talebele- rimden birini alıp gittim. Tecrübem çok iyi netice ver- di. Talebemin kaburga ke- mikleri buna şahittir. Bil'in istikbalinin çok parlak oldu- ğu muhakkaktı. Bu çocukta şimdiye kadar pek az boksör- de gördüğüm bir istidat, hattâ deha vardı. En nihayet bir altın hazinesi bulmuştum. Artık adamakıllı ilerleyip zengin olacaktım. Bil de hem epeyi para yapacak hem de meşhur olacaktı.

Bil, beni pek uğraştırmadı. Vücudu boks için yaratılmış- tı sanki. Az zaman içinde müthiş bir inkişaf gösterdi.

İlk önce hakikaten iyi at- let olan ikinci derecede bir boksörle döğüştürdüm. Tec- rübesiz bir genç olan Bil bu boksörü âdeta hiç gayret et- meden yendi. Ben öyle boş yere ümitlenen, havada şato- lar kuran bir adam değilim- dir. Fakat Bil'in boksöre yaptıklarını görünce hülyala- ra dalmaktan kendimi ala- madım. Artık daha fazla va- kit kaybetmeden delikanlıyı birinci sınıf bir boksörle dö- ğüştürmeğe karar verdim.

O esnada bütün gazeteler

Tom Noks adında bir boksör- den bahsediyorlardı. Tom Noks hemen meşhur oluver- miş ve az zaman içinde bü- tün spor dünyasını kendine hayran etmişti. Gazeteler o- na «Dansöz Tomi» diyorlardı. Çünkü çok güzel dansediyor ve balolardaki dans müsaba- kalarında mükâfatlar kaza- nıyordu. Bu onu büsbütün meşhur etmişti tabii. Hem harikulâde güzel danseden hem de harikulâde güzel boks yapan bir adam takdir ve hayranlıkla karşılanıyordu. Benim Bil'im de hem hariku- lâde çift sürüyor hem de ha- rikulâde boks yapıyordu a- ma, ne yapalım ki çift sür- mek dansetmek kadar ro- mantik değildi!

Noks'un bu şöhretinden ist- ifade etmeğe karar verdim ve Bil'im Dansözle çarpıştır- mak için işe giriştim. Bu umduğumdan daha kolay ol- du. Noks'un meneceri Bil'i bilmediği için bunun kolay bir zafer olacağını zannedi- yordu. Kolay veyahut zor, zaferler Noks'un şöhretini büsbütün arttırıyordu. Onun için teklifimi mırın kırın etmeden kabul ettiler.

Maç umduğumuzdan da fazla heyecan uyandırdı. Sa- lon ağız ağıza dolmuştu. Sa- londakiler kadar insan da kapıdan dönmüştü. Ben ra- hat rahat sigaramı tüttüre- rek kalabalığı seyrediyordum. İğim rahattı çünkü Bil'den emindim. Sonra Bil tam bir köy çocuğuydu. Döğüş hatı- rı için tam hakkıyla döğüşü- yordu, ama ha kazanmış ha kazanmamış, onun için hepsi birdi. Ne parada, ne de şö- rette gözü vardı. Onun için heyecanlanmıyor, çiftini na- sıl sürüyorsa öylece telaşlan- maksızın, iyi bir iş yapmak için döğüşüyordu. Evet. Bil-

den emindim.

Bir aralık Bil'in terbiyecilerinden biri yanıma yaklaştı ve endişeli bir sesle:

— Patron, dedi. Biraz soyunma odasına gelseniz iyi edersiniz. Şu bizim dağlı herif *Spor Yıldızı*nın bugünkü sayısını bulmuş. Bu maç hakkında yazılanları okumuş. Feci bir vaziyette.

Spor Yıldızı Tomi Noks'u tutan bir gazeteydi. Hemen soyunma odasına koştum. Ben kapıdan girer girmez Hicins:

— Bakın efendim! diye bağırdı. Şu gazete ne diyor! Üçüncü ravunda mağlup olacaktım. İşte siz de görür.

Omuzunun üstünden eğilerek gazeteye şöyle bir göz gezdirdim. Mühim birşey değildi. Her gün görülen spor makalelerinden... Gazeteci uzun uzun Tomi Noks'u övüp göklere çıkarmış yazının sonunu da şöyle getirmişti:

«Hicins'e gelince bu istidatlı genç herhalde bir iki ravnd için iyi oynayacak. Fakat Dansöz Tomi'ye karşı ne yapabilir? Bana kalırsa genç Bil üçüncü ravndan sonuna doğru derin bir rüyaya dalmış olacak.»

Son cümlelerin saçma şairaneliğine gülmekten kendi-

mi alamadım. Fakat Bil mahzun gözlerle bana bakıyordu.

— Demek ki maçı kazanamayacağım, dedi.

Adamlardan biri burnunu kıvrırdı:

— Şu gazeteci denilen ser-seri ne biliyor ki? Kimin kazanacağını Allah bilir.

Hicins başını ağır ağır, ümitsiz ümitsiz salladı ve gözlerini gene yüzüme dikti. O anda çok aptal bir öküzü andırıyor değildi.

— Ama yazılmış, dedi. İşte, kitaba yazılmış.

Sesinin tonu şüpheye mahal bırakmıyordu. Bil'e göre mademki yazılmıştı, yazıldığı gibi olacaktı. İşte o kadar.

Tabii bütün meseleyi alaya aldım ve fazla ehemmiyet vermemeğe çalışarak yazıya inanmanın saçmalığını anlattım. Fakat Bil'in artık fikri

ni değiştirmeyeceğini biliyordum. Maamafih belki de maçı heyecanı korkusunu unutturdu. Herşeyden ümidi kesip kendini bırakmasa da biraz gayret gösterse kâfiydi, zaten.

Birkaç dakika sonra Tomi'yle Bil sahaya geldiler. Ben Bil'in köşesinin tam altında oturuyordum, çünkü meselede hakikaten mühim bir para vardı. Dansöz hakikaten gösterişli bir adamdı. Yan tarafında yıldızdan iki çizgi olan güzel siyah ipekli bir don giymişti. Saçları da dalga dalgaydı. Bil'in üstüne yürüyüşü filmlerdeki boks sahnelerine benziyordu.

Hakikaten de iyi doğuşuyordu. Sol yumruğuyla vurup geriliyor, sonra sol yumruğuyla bir daha vurup geriliyordu. Bil bu yumrukların birkaçını ses çıkarmadan

En nihayet ikinci maç gecesı geldi. Bu sefer ben son dakikaya kadar Bil'in yanından ayrılmadım.

karşılıdı. Sonra artık birşey yapmak sırasının geldiğine karar vermiş olacak ki omuzlarını şöyle bir kaldırdı ve Tomi Noks'a doğru ilerledi. Biraz sonra Dansöz'ün saçlarında dalga malga kalmamıştı ve *Spor Yıldızı'nın* muhabiri kaşlarını çatıp suratını asarak yüzüne bakıyordu.

İkinci ravunda Noks e-linden geldiği kadar korunmağa çalıştı fakat gene de epeyi bir hasara uğradı. Gong çaldığı zaman herkes biliyordu ki üçüncü ravnd maçı sonu olacaktı.

Hakikaten de öyle oldu, ama herkesin umduğu şekilde değil! Şimdi bile düşününce içimi bir ateşler basıyor. Maça o kadar dalmışım ki o gazeteciyi filân çoktan unutmuşum. Ama Hicins unutmamıştı. Köşesinden darağacına giden bir adam tavrıyla ilerledi. Kolları gevşek gevşek sarkıyor ve gözleri Dansöz Tomi'ye: Ne olur beni nakavt et, demek ister gibi bakıyordu.

İlk önce kurnazlık yapıyor zannettim. Herhalde Tomi de öyle düşünüyordu. Fakat bir iki yumruk savurup da pek az bir karşılık görürnce gözleri parlamaya başladı. İçinden:

— Herhalde talihim döndü, dediği besbelliydi.

Talihsiz Bil'e yeni bir heves ve iştahla sarıldı.

Doğrusunu söylemek lâzım gelirse, Bil ilk önceden serilip kalmadı. Gazete mağlûp olacağını yazmıştı, onun için mağlûp olması şarttı. Fakat Noks'u ravndın sonuna kadar meşgul etti. Ben heyecan ve endişeden deli olmuştum. En nihayet bıçare Bil, Noks'un bir yumruğuyla yere serildi ve ben bu iyi kalpli cahil köylünün beni mahvettiğini anladım.

İlk önce Hicins'le derhal alâkamı kesmeğe karar verdim. Fakat en iyi dostlarımdan olan Tomi Kateret buna mâni oldu. Tomi Kateret *Spor Yıldızı* gazetesinin rakibi olan *Atlet* gazetesinin muhabirlerindendi. Başıma

gelenleri anlatınca hayret etmedi.

— Böyle batıl itikatlara kurban olan binlerce insan vardır, dedi.

— Ama basit bir gazete...

— Öyle deme dostum. Düşün ki bunlar cahil kimselerdir. Okuma yazma bilenleri azdır. Onun için beyaz kâğıt üstündeki kara harfler onlar için âdeta birer mucizedir. Bak aklıma ne geliyor...

Aramızda güzel bir plân kurduk. Fakat bunu tahakkuk ettirmek için önce Dansöz Tomi'yi kandırıp gene Bil'e karşılaştırmak lâzımdı. Bu da pek zor olmadı. Maa-fafih Noks şahsen o kadar hevesli değildi. Belki de o ilk iki ravndı hatırlıyordu. Öyle ya, üçüncü ravndda talihi dönmeyiverirdi?

Bu sefer ortaya eskisinin iki misli para sürdüm. Geçen maçta kaybettiklerimi de çıkartacaktım. Aynı zamanda Bil'in hiç bir gazeteyi okumaması için de sıkı tertibat aldım. Adamlara da iyice tenbih ettim.

En nihayet ikinci maç gecesi geldi. Bu sefer ben son dakikaya kadar Bil'in yanından ayrılmadım. Adamlar salonun hınca hıncı olduğunu söylüyorlardı. Boksörlerin ortaya çıkmasından biraz evvel soyunma odasına koşmağa bir adam girdi. Bu Tomi'ydi. Elinde *Atlet* gazetesinin o günkü nüshası vardı.

— Bak Hicins, gazetede senin hakkında birşey gördüm.

Boksör ağır ağır okudu. Yazıları bin güçlülle söküyordu. Bizim için nerdeyse hayat yahut ölüm demek olan yazıda şöyle deniyordu:

— Noks'la Hicins'in son karşılaşmalarını gördüm. Bana öyle geliyor ki Hicins'in üçüncü ravndda yenilmesi sırf bir talihsizlik eserdir.

Bil başını kaldırdı ve mahzun mahzun:

— Doğru değil, dedi. Kitabı yazılmıştı. Yenilmem şarttı. Ne yapalım kismet!

Sonra okumasına devam

etti:

— Fakat zannedersem bu sefer maç yağız köylü delikanlısının - burda Bil'in ağzı kulaklarına vardı - lehine bitecek ve Dansöz dördüncü ravndda nakavt olacak.

Noks gene o filmvari tavrılarıyla döğüşüyordu. Fakat bizim yağız köylü delikanlısının halinde insanın içini rahatlandıran bir kendinden eminlik vardı. Birinci ravnd onun lehine bitti. İkinci ravndda önce berabere gibiydiler fakat sona doğru Bil karşısındakini bir köşeye sıkıştırdı ve bir yumrukla işini bitirdi. Artık üçüncü ravndda dansözün daha fazla dayanamayacağı besbelliydi. Bil'in bir tek hamle yapması lâzımdı. Ondan sonra her iş tamam olacaktı!

Aradaki fasılada Bil'in yanına gitmedim. Sadece arkama yaslandım ve hülyalarımın tahakkuk etmesini bekledim.

Heyhat! Gazete belâsını unutmuşum! Durum öyle garipti ki Hicins'in meneceri olmasaydım, yahut o kadar fazla para mevzubahs olmasaydı herhalde kahkahalarla gülerdim. Noks'un ayakta duracak hali yoktu, halbuki bizim Bil ona adamakıllı yumruk atmağa bile teşebbüs etmiyordu. Kismet! Üçüncü ravndda mağlûp olması lâzımdı!

Noks biraz canlandı. Tarih tekerrürden ibaretmiş, diye düşünüyordum, herhalde. Ben hem şaşkın, hem de öfkeliydim. Bil nakavt olacak diye de korkuyordum. Hele şükür yere yuvarlanmadan ravnd sona erdi ve yağız köylü süklüm püklüm köşesine çekildi. Ben hiddetle:

— Neden nakavt etmedin Dansözü! diye sordum.

Bil, sabırlı bir çocuk edasıyla:

— Dördüncü ravndda diye yazılmış, dedi.

Allahın ona yaradılıştan bahşettiği bütün kabiliyeti, güzel vücudünün bütün ustalıklarını kullanarak dansözü nakavt etti.

BEYAZ MASKE

YAZAN :
EDGAR WALLACE

ÇEVİREN :
İSMET ÖZEKEN

Polisiye romanların en orijinal mevzulularından biridir. Güzel bir Türkçe ile dilimize çevrilmiştir. Fıatı 100 kuruştur.

HARP VASIYETNAMESİ

YAZAN :
CARLO ANDERSON

ÇEVİREN :
SEDAT ELMAN

Polisiye romanlar müsabakasında birincilik almış bir romandır. Heyecanlı bir film seyrederek gibi okuyacağınız bu romanın Fıatı 125 kuruştur.

